

ENTERNASYONAL KOMÜNİST PARTİSİ

Yayın Organı

Sayı: 13, Ocak 2025

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

Dünden Bugüne Suriye İç Savaşı s. 1

Bağımsız Gürcistan'ın Demir Eli s. 8

Orta Doğu'da Savaş s. 12

Türkiye'de Güncel Sendikal Mücadeleler s. 17

Arabistan'da İşçi Kıyımı s. 19

İtalya'da Partinin Sendikal Faaliyetleri s. 21

K. Amerika'da Partinin Sendikal Faaliyetleri s. 24

Marksizm Işığında Kürt Sorunu s. 29

149. Uluslararası Parti Toplantısı s. 35

Faşizme Karşı Tek Gerçek Mücadele s. 36

Dünden Bugüne Suriye İç Savaşı

Suriye İç Savaşı'nın, en azından en geniş anlamıyla hükümet ve muhalefet arasındaki mezhep mücadelesi biçiminde yakın zamanda sonuçlanması, sadece uluslararası kamuoyunu değil, savaşın aktörlerinin birçoğunu da şoke etti. Partimizin iç savaşın başından bu yana ve son dönemde özellikle yakından takip ettiği Suriye'deki emperyalist iç savaşın gelişimini anlamlandırmak için tarihsel materyalist, yani Marksist yöntemimize başvuruyoruz.

İç Savaşın Kısa Tarihi

"Sınıf Çatışması ve Emperyalist İhtiraslar Arasında Suriye" (il Partito Comunista, 351-2, 2012), "Suriye'de Yürütülen Emperyalist Savaş" (il Partito Comunista,

383, 2017) ve "Rus ve Amerikan Emperyalizmlerinin Rızasıyla Türkiye'nin Suriye'yi İşgali" (il Partito Comunista, 398, 2019) başlıklı yazılarımıza atıfta bulunarak Suriye İç Savaşı'nın arka planının ve tarihinin izini kısaca sürmek yerinde olacaktır.

2012'de yazdığımız gibi: "1918'de İngiliz birlikleri Suriye'yi işgal ederek Türk egemenliğine son verdi ve müttefikleri Emir Faysal'ın tahta çıkmasını destekledi. Ancak Fransızlar kısa süre içinde Faysal'ın zayıf kuvvetlerini dağıttı ve 1922'de ülkenin Milletler Cemiyeti mandası şeklinde onaylanan kontrolünü ele geçirdi. Bu manda 1941'de tanınan ancak 1946'ya, İkinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar uygulanmayan bağımsızlığa dek sürdü. Bu dönemde Fransa, ülkedeki Sünni çoğunluk üzerinde kolay ve iyi yönetilebilir bir kontrol sağlamak için etnik ve dini farklılıklardan, özellikle de Hıristiyan, Alevi ve Dürzi azınlıklardan yararlandı ve İngilizlerin Hindistan'da Sihlere yaptığı gibi bu azınlıklara ordunun alt kademelerini emanet etti (...) Savaş sonrası dönemde birkaç hükümet darbesi oldu. 1963 yılında Baas Partisi, yani halen iktidarı elinde tutan Esad ailesi klanı, iktidarı ele geçirdi ve halkın sivil ve siyasi özgürlüklerine ciddi sınırlamalar getiren ve ordu ve polise geniş, keyfi yetkiler veren bir olağanüstü hal ilan etti."

Soğuk Savaş sırasında Baasçı Suriye, Doğu Bloğunun yakın bir müttefikiydi. Soğuk Savaş'ın sona ermesinden

bu yana, "Suriye egemen sınıfı farklı taktikler geliştirmek zorunda kaldı: bir yandan Alevi burjuvazisi, [1991'de] Irak'a karşı savaşta Washington liderliğindeki koalisyona verdiği önemli desteğin gösterdiği gibi, ABD ile yeni ve daha iyi ilişkiler ararken; diğer yandan İsrail karşıtı bir işlevle İran ile stratejik ittifakını güçlendirmeye çalışıyor. Bu manevralara rağmen Suriye rejimi, iç zayıflığı nedeniyle 2005 yılında, yıllarca Filistin ve Lübnan proletaryasına karşı bir bekçi köpeği olarak hizmet ettiği komşu Lübnan'daki askeri işgalinden vazgeçmek zorunda kaldı. Bu manevralara rağmen Şam bölgedeki nüfuzunun çoğunu kaybetti ve şimdi dış cephedeki bu zayıflıklar, küresel krizin kaçınılmaz çöküşüyle artan iç zayıflıklara ekleniyor" (il Partito Comunista, 351).

Bu arka planda Suriye, Aralık 2010'da Tunus'ta bir sokak satıcısının kendini yakmasıyla başlayan ve "Arap Baharı" olarak adlandırılan bir dizi kitlesel protesto ve isyanla sarsılacak ülkeler arasında yer alacaktı. Her ne kadar Tunus, Mısır gibi bazı örneklerde sınıflar arası hareketlerde açık bir sınıfsal içerik ifade edilmiş ve olaylar eski yöneticilerin hızlı bir şekilde bertaraf edilmesine ve düzenin yeniden kurulmasına yol açmış olsa da, Libya gibi Suriye de farklı bir vaka olacaktı. 2011'in sonlarında Arap Baharı'nın Suriye'ye ulaşmasından kısa bir süre sonra, 2012'de yazdığımız gibi:

"Sosyal gruplar arasındaki bölünmeler asla düzelmedi, aksine daha da şiddetlendi ve alt sınıfların yaşam koşullarındaki hızlı düşüşle birlikte emperyalist kriz dalgası Suriye'yi de ateşe veren fitilin tetikleyicisi oldu (...) İlk birkaç ay boyunca, çeşitli şehir ve vilayetlerdeki protesto gösterileri genel olarak benzerdi ve barışçıl olma eğilimindeydi; özellikle yoksul proleter banliyölerde binlerce kişi sokaklara döküldü (...) Hükümet karşıtı sloganlar atan, rejimin çöküşünü, sosyal ve ekonomik reformları öven, daha fazla özgürlük ve daha fazla demokrasi talebi efsanesiyle hipnotize edilmiş yürüyüşler hükümet merkezlerine ve

ofislerine yöneldi ve çoğu zaman ateş etmekten çekinmeyen güvenlik güçleriyle çatıştı (...) Birçok proleterin, özellikle ücretli köylülerin, işsizlerin ve aynı zamanda sanayi ve hizmet işçilerinin gösterilere katılmış olması ve katılmaya devam etmesi muhtemeldir, ancak kendi özel sınıf taleplerini vurgulamadan (...)

"Kasım ve Aralık aylarında uluslararası cephede Şam'ın izolasyonu yoğunlaştı; iç cephede ise ayaklanmanın kademeli olarak askerileştirilmesi söz konusu oldu. Eylül ayından bu yana hükümet ile genel protestocular arasındaki eşitsiz çatışma olayları azaldı, ancak Batı emperyalizmleri ve Körfez monarşileri tarafından finanse edilen çeşitli silahlı gruplar orduyla giderek daha fazla karşı karşıya geliyor. Komuta merkezlerine yönelik periyodik baskınlar, konvoylara yönelik pusular, hedef gözeterek öldürmeler ve hatta bazı kasabaların isyancıların kontrolüne geçmesine yol açmış gibi görünen açık çatışmalar gerçekleştiriliyor. Ancak ayaklanma yetkili bir siyasi liderlikten yoksun (...) Ekim ayında Özgür Suriye Ordusu adında bir ordu da kuruldu ve askeri ve sivil hedeflere yönelik giderek artan saldırılardan sorumlu; Suriye muhalefetinin bir bölümü tarafından yönetilen bu ÖSO büyük ölçüde yabancı sermaye tarafından finanse ediliyor (...) İngiliz, Fransız, Ürdünlü ve özellikle Katarlı özel kuvvetler Türkiye'nin İskenderun üssünde faaliyet gösteriyor ve burada Ankara'nın ordusuyla birlikte ÖSO paralı askerlerini eğitiyorlar" (il Partito Comunista, 352).

"2011'deki iç savaş sırasında protestolar Kürt bölgelerine de sıçramıştı ancak Beşar Esad bölgeye bir miktar özerklik tanımış ve Türk devletiyle savaş halindeki PKK'nin Suriye kolu olan Kürt azınlık siyasi grubu PYD'ye (Demokratik Birlik Partisi) hoşgörü göstererek hapisteki birçok militanı serbest bırakmış ve 2012'de güçlerini Suriye Kürdistanı'ndan çekerek iç savaşın diğer cephelerini güçlendirmişti. Böylece PYD ve onun silahlı kanadı YPG (Halk Savunma Birliği) serbest kaldı. YPG milislerinin, kontrolleri altındaki

kasaba ve köylerde, Esad ve onun Rus ve İranlı müttefikleriyle tam bir mutabakat içinde, Kürtlerin ve Şam rejimine muhalif örgütlerin gösteri ve toplantılarını bastırıldığı unutulmamalıdır" (il Partito Comunista, 398).

Bu arada, El Kaide'nin Suriye kolu olan El Nusra Cephesi'nden ayrılan İslam Devleti de bölgede faaliyet göstermeye başladı. İslam Devleti örgütü 2013-14 kışına geldiğinde Irak'ın ve Suriye'nin üçte birini kontrol ediyordu. Yönetimi bir terör yönetimiydi: Kürtler, Aleviler, Hıristiyanlar, Dürziler ve onların yönetimi altında yaşama talihsizliğine uğrayan diğer azınlık gruplarının üyeleri acımasızca bastırıldı, öldürüldü, işkence gördü, tecavüze uğradı ve köle pazarlarında satıldı. Taraftarlarına sınırsız bir hedonizm vaat eden ve ticari ve gizli diplomatik ilişkilerinde özellikle ilkesiz bir pragmatizm izleyen İslam Devleti, El Nusra Cephesi gibi diğer cihatçı örgütlerce bile eleştirildi. 2017'de yazdığımız gibi:

"2014 yılında İslam Devleti, Suriye'deki çıkarları farklı olan ancak ortak düşmanlarla savaşmak için anlık olarak birbirlerini bulabilen Washington ve Moskova için bir rahatsızlık haline geldi. Peki ama ortak düşmanları ne? İslam Devleti, El Kaide ve diğer Sünni İslamcı gruplar gibi, önce Rusya'yı Afganistan'da ve Müslümanların yaşadığı topraklarda, ardından Suriye'de ve Moskova bağlantılı Şii İran'da istikrarsızlaştırmak amacıyla ABD'nin ve Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar gibi Avrupalı ve Orta Doğulu dostlarının yardımıyla kuruldu ve gelişti. Cihatçı gruplar Mağrip'ten, Avrupa'dan ve ayrıca Rusya ve Çin'den önemli miktarda yabancı savaşçı akışı sağladı; bu akış 2015'ten sonra sona erdi. Bu korkunç yaratık artık ortaya çıkış amacına ulaşmıştı ve artık onu kontrol altına almak gerekiyordu (...) 2015'ten bu yana resmi olarak ilan edilen ortak düşman İslam Devleti'ydi.

"Batı medyası Suriyeli Kürt güçleri İslam Devleti'ne karşı en iyi askeri araç olarak sunmakta ve Batılı

ülkelerin Türkiye, Suudi Arabistan ya da Katar üzerinden destekledikleri İslamcı gerilla gruplarını gölgede bırakmaktadır. Hepsinden önemlisi, bu Suriyeli- Kürt güçlerini Suriye rejimiyle savaşmadıkları, Rusya ve ABD diplomasisinin muhtemelen savaş alanında desteklerini kazanmak için dile getirdikleri gibi, Rojava bölgesinin geniş bir siyasi ve idari özerkliğe sahip olacağı federal bir Suriye'ye ulaşmak için Suriye rejimiyle müzakere etmeyi amaçladıkları gerçeğini göz ardı ediyorlar.

"Türkiye ise (...) geçmişte İslam Devleti'ni desteklemiş olsa da 2015-2016 yıllarında stratejisini değiştirdi: Türkiye topraklarında PKK'ye atfedilen saldırıların ardından Ankara Temmuz 2015'te PKK ile barış görüşmelerini kesti ve örgütün Irak Kürdistanı'ndaki üslerini bombaladı. Türkiye'de 15 Temmuz 2016'da yaşanan darbe girişiminden sonra ise İslam Devleti'ne karşı düşmanlığını açıkça ilan ederek Rus düşman-dostuna yeniden yaklaştı."

"Eylül 2015'te Rusya, Suriye hükümeti tarafından İslam Devleti ve El Nusra'ya karşı savaşmak için çağrılan Suriye'ye açıkça müdahale etti. Suriye Ordusu tarafından Suriyeli sivillerin katledildiğine ve Ruslar tarafından bombalandığına dair ardı arkası kesilmeyen haberler dışında Batı'nın tepkisi mütevazı oldu (...) Suriye'nin pasifize edilmesi, Türkiye'nin Suriye sınır toprakları üzerindeki emellerinden korkan Şam'ın çekingenliğine rağmen, Türkiye'nin desteğiyle Rus ve İran güçleri (bazı elit birlikler ve Lübnan Hizbullahı) tarafından desteklenen düzenli Suriye Ordusu'na emanet edildi. Bunun yerine Musul'dan Kuzey Suriye'ye kadar Irak topraklarının yeniden fethi ABD liderliğindeki koalisyona emanet edildi (...) Aslında Rusya ile yapılan ve gizli tutulan anlaşma, İslam Devleti'nin yanı sıra El Nusra da dahil olmak üzere Esad karşıtı cihatçı grupların tasfiyesini ve Özgür Suriye Ordusu'nun etkisiz hale getirilmesini öngörüyordu. Böylece Rus bombardıman uçakları savaşa resmen girdikten sonra, her ne kadar ABD,

Avrupa ve Türkiye tarafından resmi olarak desteklenseler de, Şam rejimine düşman isyancı gruplara odaklandı" (il Partito Comunista, 383).

"Ekim 2015'te ABD, Kürt PYD birlikleri, Suriyeli Arap ve Süryani tugaylar, bazı aşiret oluşumları ve Hıristiyan milislerden oluşan bir ittifak olan Suriye Demokratik Güçleri'nin kurulması için bastırdı. Amaç PYD kontrolündeki bölgede Kürt olmayan nüfusun da İslam Devleti'ne karşı mücadeleye katılmasını sağlamaktı; YPG SDG'nin en önemli birliği olmaya devam ediyor ancak daha önce IŞİD'le işbirliği yapmış olan bazı Arap aşiretleri de bu birliğe dahil edildi ki bu da bir kez daha ittifakların ve bu ittifaklardan geri dönüşlerin "ideolojik", etnik, ırksal ya da dini temellerde değil savaşın ihtiyaçlarına göre yapıldığını gösterdi. 2015-16 yıllarında sadece SDG güçleri, 2,000 ABD, 200 Fransız ve 200 İngiliz askerinden oluşan küçük birliklerin yanı sıra uluslararası koalisyon uçaklarının desteğiyle Suriye'de İslam Devleti cihatçılarına karşı savaştı. YPG 2016 yılında Rusya'nın hava desteğiyle Suriye ordusuyla birlikte Menagh, Tel Rıfat ve Zalep bölgelerinde rejim karşıtı isyancılara karşı savaştı. 2017 yılı sonunda, Deyr Ez Zor gibi hidrokarbon üreten bölgeler de dahil olmak üzere Suriye topraklarının neredeyse üçte biri SDG milislerinin kontrolü altındaydı ve bu milisler 'demokratik belediyecilik' ilkelerini hayata geçiriyorlardı."

"Fırat nehrinin doğusundaki toprakları İslam Devleti'nden geri alan YPG birlikleri kendilerini hidrokarbon açısından zengin bir bölgenin hakimi olarak buldular (Deyr Ez Zor kenti çevresi, Kamışlı ve Haseke'nin doğusu, Suriye'nin petrol kaynaklarının üçte ikisinin toplandığı yerlerdir), tarım ürünleri (Suriye'nin buğdayının %52'sinin ve pamuğunun %79'unun hasat edildiği Fırat boyunca kuzeydoğudaki geniş tarım arazileri, ancak savaş nedeniyle ciddi şekilde zarar görmüştür) ve altyapı, Suriye'nin 4 hidroelektrik barajından 3'ü, her ne kadar bakımsız

olsa da, Türkiye nehrin Suriye'ye akışını kontrol etmektedir."

"20 Ocak 2018'de Türk ordusu ve Özgür Suriye Ordusu isyancıları, bu kez doğrudan YPG'nin 2012'den beri küçük bir Rus birliği dışında Batılı güçlerin desteği olmaksızın tek başlarına kontrol ettiği Suriye'nin Kürt kantonu Afrin'deki Kürt güçlerine karşı 'Zeytin Dalı' adı verilen bir hareket başlattı. Erdoğan Afrin'e saldırmadan önce Putin ile adamlarının geri çekilmesi ve güçlü uçaksavar füze bataryalarının müdahale etmemesi konusunda pazarlık yaptı. Bu şekilde YPG'ye dost Amerikan ve Rus hükümetleri Türkiye'yi Kürtlere karşı operasyonda serbest bıraktı."

"Beşar Esad'ın Rus ordusu ile İran ve Lübnan Hizbullah milisleri tarafından desteklenen birlikleri, Suriye topraklarında muhalifler tarafından kontrol edilen ve Ankara'nın ordusu tarafından korunan son bölge olan İdlib vilayetini ağır bir şekilde bombalamaya devam ederken, Suriye'nin İslamcı tugaylarından paralı askerler tarafından desteklenen ve Ankara'nın hava kuvvetlerinin desteğini alan Türk birlikleri, 9 Ekim 2019'da Rojava'yı (yani Batı Kürdistan'ı) 'sonlandırmak' için Suriye'nin kuzeyine girdi, Türkiye'nin güneyindeki Kürt PKK gerillalarını desteklemekle suçlanan Rojava (yani Batı Kürdistan) 'siyasi oluşumunu' ya da 'kuzeydoğu Suriye'nin öz yönetimini' sona erdirmek için. Askeri operasyona alaycı bir gerçekçilikle 'Barış Pınarı' adı verildi" (il Partito Comunista, 398).

Barış Pınarı Harekâtı, Ras al Ayn ve Tel Abyad gibi şehirleri Suriye'nin Türk işgali altındaki bölümüne ekledi; bu şehirler resmen Türkiye destekli Özgür Suriye Ordusu'nun ya da yeni adıyla Suriye Ulusal Ordusu'nun kontrolü altında, maaşları Ankara tarafından ödenen paralı bir ordu olarak örgütlendi. Bu arada ABD'nin Suriye'den büyük ölçüde çekilmesiyle SDG rejimle anlaşmak zorunda kaldı ve bu da Suriye Ordusu'nun Türkiye sınırını kontrol etmesine yol açtı. 2019-2020 yıllarında cihatçıların kontrolündeki tek

büyük şehir olan İdlib merkezli bazı askeri eylemlerin ardından Suriye'deki durum bir çıkmaza dönüştü.

Rejimin Ani Çöküşü

Baas rejiminin, ülkenin büyük bir kısmının kendi yönetimi ya da Kürt milliyetçilerinin yönetimi altında görünürde pasifize edilmesinden sadece birkaç yıl sonra, cihatçı kalıntıların elinde aniden düşmesi, çeşitli hükümetlerin yetkilileri tarafından bile kabul edildiği üzere, pek çok kişi için sürpriz oldu. Bunun açıklaması iki üç faktörde bulunabilir: ekonomik, diplomatik ve askeri. Açıklaması en basit olan ekonomik faktör, belki de en güçlü olanıydı. Suriye'nin yıllık enflasyon oranı zaten dünyadaki en yüksek oranlardan biriydi; 2020'nin ortalarından itibaren bu durum daha da kötüleşti. Beşar Esad, Suriye'nin Çin modeli sosyalizmi takip ettiğini ilan ededursun, temel malların fiyatları hızla yükseldi ve halk artan hayat pahalılığına ayak uydurmakta zorlandıkça bazı ürünler piyasadan kayboldu. Batı ambargosu altındaki bölünmüş bir ülkede barışın ya da en azından ateşkesin Suriye ekonomisi için savaştan daha iyi olmadığı ortaya çıktı.

Diplomatik ve askeri faktörlere gelince, öncelikle İslam Devleti'nin çöküşünden sonra Suriye'deki cihatçı siyasetin evrimine bir göz atmak yerinde olacaktır. 2017'de bunu kısaca şöyle tanımlamıştık: "Suriye ordusundan ayrılan askerler ve subaylar Türkiye'de milliyetçi ve demokratik Özgür Suriye Ordusu'nu (ÖSO) kurdular ve çok çeşitli ideolojilere sahip yaklaşık 50 grubu bir araya getirdiler. Aslında böylesine heterojen bir ÖSO'dan 2013 yılında bazı gruplar ayrılarak El Kaide'nin Suriye'deki resmi kolu olan El Nusra Cephesi'nden cihatçılara katıldı. İsyanın başlangıcında 2011'de kurulan örgüt, 2016'da Şam'ın Fethi Cephesi adını aldı ve Ocak 2017'nin sonlarından itibaren rakip cihatçı grup Ahrar el-Şam ile şiddetli çatışmaların ve diğer küçük gruplarla birleşmenin ardından adını bir kez daha Tahrir el-Şam olarak değiştirdi" (il Partito Comunista, 383).

Bugün tam adıyla Heyet Tahrir el-Şam olarak bilinen bu örgüt, El-Kaide ile bağlarını koparmış ve ABD ve Türkiye de dahil olmak üzere çok sayıda ülke tarafından terör örgütleri listesine alınmasına rağmen duruşunu yumuşatmaya başlamıştı. Özellikle HTŞ, seleflerinin halifelik kurma iddiasından vazgeçerek Suriye'de tek başına İslami yönetim iddiasıyla yetindi. Kuşkusuz bu yumuşama Batılı emperyalist güçlerin dikkatini çekti.

Çoğunluğu cihatçı olan çeşitli hükümet karşıtı milisleri oluşturan yaklaşık 70.000 savaşçıdan sadece 10.000 ila 15.000'i HTŞ'liydi. İdlib'de dört bir yandan düşmanlarla çevriliyken HTŞ'nin imdadına Ukrayna yetişti. Ukrayna askeri istihbaratının, kendi itirafıyla bile, bir süredir Sudan'dan Mali ve Gürcistan'a kadar çeşitli ülkelerde Rus çıkarlarını hedef aldığı bildiriliyor. Ukraynalı ajanlar sadece Suriye'deki Rus güçlerine karşı saldırılar düzenlemekle kalmıyor, Kürt, Türk, Suriyeli ve Rus kaynaklara göre HTŞ'ye askeri insansız hava araçları sağlıyorlardı ve HTŞ milislerine eğitim vermek üzere 250 eğitmen göndermişlerdi. Buna bir de yıllarca süren savaşın, zaten dar bir tabana sahip olan ve esasen Suriye nüfusunun Alevi, Hıristiyan ve Dürzi azınlıkları tarafından desteklenen Suriye Arap Ordusunu özellikle yıpratmış olması ve İsrail-Amerika'nın İran'a ve Baas rejiminin desteğine güvendiği Lübnan'daki Hizbullah'a yönelik saldırıları eklendi. Her iki faktör de Baas hükümetini askeri açıdan özellikle savunmasız bıraktı.

27 Kasım'da HTŞ, daha küçük müttefikleri ve Türkiye destekli Suriye Ulusal Ordusu ile birlikte, öncelikli hedefleri Halep olmak üzere İdlib dışında bir saldırı başlattı. Birkaç gün içinde şehir şehir ele geçiren isyancıların başarısı kendi beklentilerinin çok üzerindeydi. Çoğunlukla küçük silahlar ve el silahlarıyla (artık her savaş ortamında kaçınılmaz olan insansız hava araçları da dahil) donatılmış olan

isyancılar, Suriye güçleri gerçek bir direniş gösterseydi Halep, Hama, Humus, Şam ve ardından Lazkiye ve Tartus'ta (Alevilerin yaşadığı kıyı bölgesinde) bu kadar çabuk üstünlük sağlayamazlardı.

Suriye silahlı kuvvetleri 170.000 askeri personel, 100.000 jandarma ve paramiliter güçten oluşuyordu ve bunlara en az 4.000 Rus askeri personeli, 1.000 İran Pasdaran'ı ve 2.000 Lübnan Hizbullah'ı ile yüzlerce zırhlı araç, topçu ve 200'den fazla uçak ve helikopter ekleniyordu. HTŞ saldırısının ilk günlerinde bazı Suriye birlikleri kısmen Suriye ve Rus hava kuvvetlerinin hava desteği sayesinde kararlı bir şekilde savaştıysa da (hatta tahminlere göre isyancılar arasında kayıplar hükümete göre çok daha fazlaydı) birkaç gün sonra Rus kaynakları hükümet birlikleri arasında savaşma isteği olmadığını belirtiyordu. 8 Aralık'a geldiğinde Esad Moskova'ya kaçmış ve Baas hükümeti isyancılara teslim olmuştu.

Bugün Suriye'deki ana çatışma, Halep'in düşmesinin ardından HTŞ'nin daha güneye inmesine izin vermediği SMO ile Kürt milliyetçileri arasında yaşanıyor. SMO'nun şu ana kadarki en önemli kazanımı Kürt milliyetçilerinin öncülüğündeki SDG'nin çekildiği Tel Rifat oldu. Türkiye destekli paralı askerler daha sonra şiddetli bir direnişle karşılaştıkları ve Türk hava desteğine ve daha önce SDG'nin Menbiç'ten de çekileceği söylentilerine rağmen çatışmaların hala devam ettiği Menbiç'e geçti. Bu arada Kürt milliyetçileri Amerikan desteğiyle Deyrizor'un tüm bölgelerini ve Fırat'ın doğusunda daha önce Suriye hükümeti tarafından kontrol edilen stratejik yerler olan Kamilo ve Heseke'yi ele geçirmeyi başardılar ve kontrol ettikleri bölgeyi önemli ölçüde genişlettiler.

Bununla birlikte, Deyrizor'daki Kürt milliyetçi egemenliği, SDG güdümündeki Askeri Konsey'in HTŞ liderliğindeki güçlere katılmasıyla kısa ömürlü oldu. Bu arada İsrail de fırsattan istifade ederek güneydeki tartışmalı Golan Tepeleri'ni işgal etti ve cihatçıların eski

Suriye Arap Ordusu'nun tüm askeri kapasitesini devralmasını engellemek için çok sayıda askeri hedefi bombalamaya başladı. Kısacası, Suriye İç Savaşı'nın Alevi hükümet ile Sünni muhalefet arasındaki temel mezhepsel çatışması hükümetin düşmesiyle çözülmüş olsa da, bu hiçbir şekilde Suriye'deki savaşın sona erdiğini göstermez.

Emperyalist Savaş Devam Ediyor

"Galip gelen ganimeti alır". Bu olayda kazanan HTŞ oldu ve ganimetler her şeyden önce diplomatik nitelikteydi. Son birkaç yıldır İdlib bölgesini demir yumrukla yöneten HTŞ üzerine düşeni yapmaktan geri kalmadı: Kürtlerin, Alevilerin, Hıristiyanların ve Dürzilerin İslam Devleti altında maruz kaldıkları muameleyi gayrimüslimlik olarak kınayan bir bildiri yayınladı; milislerine kadın kıyafetlerine müdahale etmemelerini emretti; lideri El Colani İsrail basınına kapsayıcı bir demokrasiye geçmek istediklerini açıkladı.

Buna karşılık bölgede etkin olan tüm emperyalist güçler HTŞ'ye kucak açtı. HTŞ'nin operasyonundan önceden haberdar olan ve olaylardan önce Esad'ı son bir kez müzakerelere davet etmek dışında ona yardım etmek ya da durdurmak için hiçbir şey yapmayan Erdoğan, Şam'a yürüyen cihatçılara desteğini hızla ilan etti. Hükümetin düşmesinin ardından, ABD ve İngiltere HTŞ'yi terör örgütleri listesinden çıkarmayı düşünmeye başlarken ve Avrupalı liderler HTŞ'nin Suriye'nin geleceğinin bir parçası olacağını ilan ederken, Katar HTŞ ile resmi ve aleni bir siyasi ilişki kuran ilk ülke oldu. Elbette tüm bu güçler HTŞ'yi Ukrayna üzerinden dolaylı olarak zaten destekliyordu.

Kürt tarafında ise siyasetçi Salih Müslim HTŞ konusunda iyimser olduğunu ve kapsayıcılığını takdir ettiğini belirtirken General Mazlum Abdi de HTŞ ile hiçbir zaman savaşmadıklarını ve diyaloga hazır olduklarını söyledi. Nitekim Halep'e yönelik saldırı

sırasında HTŞ ve SDG, kentlin Kürt mahallelerindeki savaşçıların geri çekilmesi için müzakere etti ve bu savaşçıların ardından nüfusun büyük bir kısmı Halep'i terk etti. Hatta HTŞ, Lazkiye ve Tartus'taki Rus üslerine müdahale etmeyeceğini açıklayarak Rusya'ya güvence verdi. Bunun Rusya ve Çin'in HTŞ'nin Birleşmiş Milletler'in terör örgütleri listesinden çıkarılmasını veto etmemeleri için yeterli olup olmayacağını göreceğiz ancak Rusya, İran ve Türkiye'nin dahil olduğu Astana formatının ötesinde yeni bir Suriye barış sürecinin başlayacağı oldukça açık. Bu üç ülkeden sadece Türkiye, Suriye'nin geleceğinde eskisi kadar önemli bir rol oynamaya devam edecektir.

Suriye'deki çatışmanın geleceğinin özellikle önemli bir boyutu, Türkiye ile Kürt milliyetçileri arasındaki müzakere süreciyle ilgilidir. "Türkiye-Kürdistan: Yeni Müzakereler Daha Büyük Savaşların Önünü Açıyor" başlıklı yazımızda

"Orta Doğu'da yayılan savaş ortamında Erdoğan'ın ifade ettiği iç cepheyi sağlama vurgusu da bir o kadar önemlidir. Bu kuşkusuz militarist bir vurgudur. Bu sorun bir şekilde çözülmezse, geleceğin bölgesel ve küresel savaşlarında PKK tehdidi, Türk devletini her zaman içeriden vurabileceği için çok büyük bir zaaf teşkil etmektedir ve Türk devletinin olası bir savaş seferberliğine çok büyük hasar verebilir. Dolayısıyla bu hamle, düşük bir ihtimal de olsa, Türk devletine Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi'yle bir anlaşma yapıp, dolayısıyla ABD ile sorunlarını büyük ölçüde çözüp, Suriye'deki Esad rejimini devirmeye yönelme şansı da verebilir." (Enternasyonal Komünist Partisi, 12).

Suriye hükümetinin aniden düşmesiyle birlikte, Türkiye'de destekçileri bulun Türkiye-PKK ittifakı gerçekleşemedi; HTŞ'ye verdikleri destekte birleşmek bir yana, hala aktif olarak birbirleriyle savaşıyorlar. Bununla birlikte, hükümetin küçük ortağı ve ülkedeki ana faşist partinin lideri Devlet Bahçeli, son zamanlarda demokratik atılımlarını sürdürdü ve Kürt

milliyetçisi parlamenterlerin Suriye'de barış çağrısı yapan bir konuşmasını alkışladı. Ancak Kürt milliyetçileri bu ilerlemelere nasıl yaklaşacakları konusunda birleşmiş değiller. Öcalan ve bazı milletvekilleri Türkiye ile uzlaşma fikrine sıcak bakarken, Kandil'deki bazı PKK liderlerinin ciddi bir direnç gösterdiği görülüyor. Dahası, SDG liderleri HTŞ'ye dostça yaklaşırken, Kandil'deki PKK liderlerinden Sabri Ok, HTŞ'nin İslam Devleti'nden farklı olmadığını ve aynı kaderi paylaşacağını cürretkar biçimde ilan etti. Kandil liderliğinin kendine olan güveni muhtemelen İsrail'in Suriye'deki Kürtlerin korunmasını öncelik olarak ilan etmesinden ve bu konuda gerçekten bir şeyler yapabilecek konumda olmasından kaynaklanıyor.

Bölgedeki emperyalist güçler arasında Suriye'nin geleceğinde en önemli rolü oynayacak olanlar Türkiye ve İsrail'dir. Her halükarda, Suriye barış süreci daha büyük bir savaşı bir süreliğine durdursa da, mevcut durumun son birkaç haftada tanık olunanlardan çok daha kanlı bir çatışmaya dönüşmesini engellese de, Suriye'nin burjuva geleceği, demokratik cihatçıların acımasız bir diktatörlüğü devirmesini kutlayanların tasvir ettiğinden çok daha kasvetli görünüyor.

1958'de yazdığımız "İzlenen yol takip edildiğinde, Arapların "balkanlaşması" en uç sonuçlarına ulaşacaktır. Araplar kendilerini prefabrik devletler, yani emperyalizm ve onun ajanları tarafından üretilmiş devletler, iç karartıcı sefaletten bıkmış, aşılmasız iktidarsızlıktan cesareti kırılmış ve beyhude varlıklarını iç çatışmalarda tüketecek devletler içinde giderek daha fazla duvar öreceklidir. (...) Parçalanmış, aşağılık hanedan meseleleriyle bölünmüş, petrol karlarından büyük dilimleri gönüllü olarak veren yabancı kapitalist tekellerin alçakları tarafından canlı canlı yutulan, emperyalizmin ölümcül askeri ittifaklarına karışmış Arap devletleri, emperyalizmlere korku salmamakla kalmıyor, onların şeytani oyunlarında piyon olarak hizmet ediyor." (il Programma Comunista, 1958).

Neredeyse yetmiş yıl önce yazdıklarımız bugün de doğrulanmaya devam ediyor. Suriye Marksist anlamda bir millet değildir; sadece ülke haline getirilmiş tarihi bir bölgenin adıdır. Suriye nüfusunu oluşturan çeşitli milliyetler, etnisiteler ve mezhepler hiçbir zaman bir burjuva devriminde bir ulus olarak birleşmemiş, emperyalizm tarafından keyfi olarak çizilen sınırlar sonucunda bir araya getirilmiştir.

Bu nedenle Suriye İç Savaşı'nın bu kadar hızlı bir şekilde karmaşık bir emperyalist çatışmaya dönüşmesi özellikle kolay oldu, çünkü çok sayıda küresel ve bölgesel emperyalist gücün, ortaya çıkan çok çeşitli siyasi örgütler ve bağlı milisler aracılığıyla takip edebilecekleri ülkede çıkarları vardı. Savaşın tüm tarafları şu ya da bu emperyalizmin sahadaki postalları olarak hareket etti.

Devrimci ve anti-emperyalist karakterli ulusal mücadeleler Ortadoğu'da uzun zaman önce tükenmişti. Bu savaşta anti-emperyalistler yoktu: bu, bizi yeni bir emperyalist dünya savaşına yaklaştıran birçok yerel savaştan biri olan, tek bir ülke içinde oynanan emperyalistler arası bir çatışmaydı ve hala da öyle. Bölgenin yakıcı ulusal sorunlarına emperyalizm çerçevesinde bir çözüm yoktur.

Suriye ve Ortadoğu proleterlerinin kurtuluşu için tek yol, bu savaşta tüm taraflara, savaşa dahil olan tüm bölgesel ve küresel emperyalist güçlere karşı, Enternasyonal Komünist Partisi önderliğinde tabandan bir sendikal cepheye birleşmektir. Bölgenin yaralarını ancak Ortadoğu Sosyalist Şura Cumhuriyetleri Federasyonu ile sonuçlanacak proleter devrim sarabilir.

Bağımsız Gürcistan'ın Demir Eli

"Bağımsız" ve kudurmuş milliyetçilik, mevcut egemen burjuvazinin ve onun lideri Bidzina Ivanişvili'nin tam hakimiyetini sağlamak için toplumun her kesimini baskı altına almaya kararlı olan Gürcistan hükümetinin yeni imzası haline geldi.

Her şey 2023 yılında sözde şeffaflık yasasının yürürlüğe girmesiyle başladı, ardından hükümet LGBT karşıtı propagandaya ilişkin bir başka baskıcı yasayı ve egemen sınıfın kara para aklamasını kolaylaştıracak offshore şirketlerle ilgili yasayı çıkardı.

"Yabancı etkinin şeffaflığı yasası"nın yeniden yürürlüğe girmesi ve ardından gelen protestolara yönelik acımasız baskıların ardından hükümet, tahmin edilebileceği üzere, seçim zaferini garantilemek için sindirme ve oy satın alma yöntemlerini kullandı - bu da demokratik denilen sürecin tam kapasitesinin mükemmel bir göstergesidir.

Gürcistan orta sınıfı kargaşa içinde ve hükümetin hain olarak gördüğü kişilere karşı yaygın terör ve baskı vaatleri göz önüne alındığında, fiilen varoluşsal bir tehditle karşı karşıya.

AB entegrasyonunun 2028'e kadar dondurulduğunu ilan etmesinden bu yana hükümete karşı protestolar düzenleniyor ve hükümet de buna yargısız infazlar, sistematik işkence, kitlesel tutuklamalar ve aşırı sağcı haydutların terörüyle karşılık veriyor.

Hükümet her gün yanıltıcı propagandalar yaparken, orta sınıf ve küçük burjuvazi birbiriyle kavga ederken, işçi sınıfının koşulları kötüleşiyor ve devlet, artan yetkileriyle, yapabildiği yerde saptırma ekliyor ve propaganda yayıyor, yapamadığı yerde ise işçiler arasındaki her türlü muhalefet belirtisini zor ve gözdağı ile bastırıyor.

Burjuva Egemenliği ve Milliyetçilik

Hükümet, yabancı etkisine karşı Gürcü ulusunun "bağımsızlığını" savunduğunu iddia etmekte ve baskıları ulusun hainlerine karşı hedef alındığı şeklinde meşrulaştırmaktadır.

Sözde şeffaflıkla ilgili yasa doğrudan bu söylemle bağlantılıdır - gerçekte, hükümetin orta sınıfı ve STK'ları bastırmak ve yok etmek için kullanacağı bir araçtır.

İronik bir şekilde, hükümet aynı zamanda offshore şirketlerin Gürcistan'da faaliyet göstermesini kolaylaştıran yasayı da kabul etti. Yasalara saygılı tüm vatandaşların yapması gerektiği gibi, bunun mali şeffaflığı daha da arttırmak için kullanılacağını ve Rusya ile bağları olan mevcut iktidar burjuvazisi tarafından paralarını daha etkili bir şekilde aklamak için kullanılmayacağını tahmin edebiliriz.

Kısacası, milliyetçiliğin ve ulusal egemenliğin ne anlama geldiğine dair hiçbir şüphe yoktur - burjuva sınıfının egemenliği ve egemenliğinin garantisidir.

Ulus içinde "kutuplaşmadan" çokça söz ediliyor.

Siyasi yelpazedeki tüm cahillerin hemfikir olduğu şey, milliyetçiliğin en yüce gerçek olduğudur; dolayısıyla sorun ideolojik değil, kişisel bir karaktere dönüşmektedir.

Milliyetçiliğin gülünç tiyatrosu Gürcistan'da onlarca yıldır oynanıyor. Sağ, sol ve merkez, milliyetçiliğin birbiriyle aynı ve aynı derecede saçma fantezilerini ve formüllerini paylaşıyor. Hepsini aynı sözleri vaaz ediyor, aynı günahları azarlıyor ve aynı erdemleri yüceltiyor. O halde Gürcistan'ın böylesi bir tabloya sahip olması şaşırtıcı olmamalı: Herkes hemfikir ama birbirinden nefret ediyor.

İdeoloji o kadar yaygın ki siyaset ideolojik biçimiyle var olamıyor, anlaşmazlığa yer yok. Rusya'ya sempati duyduğu aşık olan iktidar partisi bile 2030'da AB'ye katılma konusunda saçmalamak zorunda kalıyor.

Herkes Avrupa'yı, Gürcü ulusunu, demokrasiyi ve egemenliği seviyor. Ve herkes hainlerden, otoriterlikten ve yabancı etkisinden nefret ediyor. Sadece küçük bir sorun var: Artık kimse bunların ne anlama geldiğine dair bir fikre sahip değil. Zaten en başta bir anlam ifade ettiklerinden de şüpheliyiz.

İdeolojinin bu gölgelerinin ardında burjuva toplumunun çirkinliği, egemen sınıfın kendi çıkarları ve kendi içindeki bölünmeler yatıyor. O zaman "kutuplaşmanın" kökeni de ortaya çıkıyor: "Karşıt görüşler" arasında bir "diyalog" olamaz, çünkü karşıt görüşler yok, sadece sınıflar arası ve sınıf içi hatlar arasında karşıt çıkarlar var.

Bir yanda Avrupa ile mali bağları olan ve oraya sık sık seyahat eden görece varlıklı küçük burjuvazi var. Diğer yanda ise Rus sermayesiyle bağları olan ve şu anda iktidar partisi tarafından temsil edilen büyük burjuvazinin nüfuzlu üyeleri var. Batı sermayesine daha bağımlı olan bir büyük burjuvazi kesimi de var.

Ancak en önemlisi ve en etkilisi, Gürcistan'ın açık ara en zengin adamı olan Bidzina İvanişvili'dir ki ülke üzerinde tam bir kontrol kurmaya çalışıyor. Yüksek burjuvazinin mevcut gidişata karşı küçük muhalefetinin sadece farklı başkentlerle olan bağlarından değil, aynı zamanda gelecekte İvanişvili tarafından ezilebilecekleri korkusundan kaynaklandığı tahmin edilebilir.

Bir Adamın Gerici Gürcü Rüyası

Bidzina İvanişvili kararları veren kişidir. O, tıpkı Augustus ve Roma İmparatorluğu'nda olduğu gibi, sözde Gürcü ulusunun kutsal bedenidir. Burjuva

hükümetinin tüm "bağımsız" kollarını kendi bünyesinde barındırmaktadır: Yürütme, yasama ve yargı organlarının sahibidir.

Liberaler elbette sistemlerinin bu işlevsizliği karşısında şaşkın değiller. Hatta aralarındaki daha aptal olanlar bu kusuru henüz kovulmamış "Sovyet Zihniyeti" şeytanına bağlıyorlar. Ancak gerçek oldukça basit: Gürcistan hükümetinin işleyişi, burjuva hükümetinin başka herhangi bir durumda ya da örneğin daha zengin bir burjuvaziye sahip daha zengin bir ülke olması nedeniyle tek bir oligark yerine çok sayıda oligarka sahip olan ve çok övülen ABD'de işleyişinden tamamen farklı değil.

Ivnişvili basitçe ülkedeki sermayenin tek başı olma ve buna bağlı olarak hükümete sahip olma imkanına ve hırsına sahip. Gücü tamamen sermayesine dayanıyor ve bu konuda eşi benzeri yok.

Böylece devlet ona hak ettiği takdiri gösteriyor ve adeta tanrılaştırılıyor. Gayrı resmi konumu ve statüsü de bunu pekiştiriyor, zira kendisine sadece "Gürcü Rüyası" olarak adlandırılan iktidar partisinin "Onursal Başkanı" gibi muğlak bir unvan verilmiş durumda.

Bu nedenle, genel olarak hükümetin hedeflerinden ziyade, özel olarak onun amaç ve hedeflerinden bahsetmek daha mantıklıdır.

İktidar partisi efsanevi "Küresel Savaş Partisi"nden, masonlardan, yabancı etkilerden ve daha detaylı incelendiğinde hiçbir şey ifade etmeyen diğer korkutucu büyük kelimelerden bahsediyor. Ivnişvili'nin yarattığı şeytanlara kendisinin inanıp inanmadığı ya da sadece halkı korkutmak için masallar uydurup uydurmadığı tam olarak belli değil. Her halükarda, savaştan ve küreselleşmeden kaçınmak istediği ve "Gürcü Egemenliği" kurmak niyetinde olduğu açıktır.

Bu tek adamın tarihin akışına karşı çıkmak ve dünyadaki kaos, savaş, istikrarsızlık ve artan küreselleşmenin ortasında bir barış ve istikrar bölgesi yaratmak gibi büyük bir gerici hayali var. Tabii ki burada söz konusu olanın kendi tiranlığının istikrarı olduğu ve kendisinin bu ulusun egemeni olduğu, tartışılanın da onun hükümranlığı ve etki alanı olduğu söylenmiyor. Dolayısıyla, gerçekte arzuladığı şey dizginlenemez bir despotizmdir.

Ivnişvili'nin fantezileri, jeopolitik olarak benzer hizadaki diğer ülkelerin ideolojisine, özellikle de sözde çok kutuplu dünya teorisine son derece benziyor.

Elbette bu çok kutupluluk, küreselleşme sürecinin içişlerine karışması yerine, ulusal burjuvazilerin yerel işçi sınıflarını baskı altına alma ve sömürme özgürlüğü anlamına geliyor.

İvnişvili ülke üzerinde tam bir hakimiyet istiyorsa, emperyalist ABD hegemonyasına değil, Rusya, Çin ve İran'dan oluşan rakip emperyalist eksene bakması gerektiğinden şüphe edilemez. Muhtemelen Amerikan karşıtı jeopolitiğinin nedeni de budur. Yine de, "bağımsızlık" ideolojisinin bizi inandırmak istediğinin aksine, bu eksen emperyalist sisteme alternatifinden daha az entegre olmayacaktır.

Sermayenin Sol ve Sağ Kanatları: Bir El Diğeri Yıkıyor

Sermayenin hem sol hem de sağ kanadı bu sefil maskaralıktan zevk alıyor. Hem sol hem de aşırı sağ, kapitalizme karşı olduklarını ısrarla vurgulamalarına rağmen, onun otoriterlik ve baskıya doğru yürüyüşünü desteklemeye çok hevesliler. Açık olan şu ki, her ikisinin de cahil "anti-kapitalizmi" nüanssız jeopolitik anti-Amerikancılık ve banal milliyetçiliğe dönüştü.

Her iki kanatta da müttefiklerinin işbirlikçiliğini kınayan birkaç zavallı ruh, sözüne sadık vaiz olsa da,

bunlar kör fanatizme ve gerçek dünyadan kopuk ilkelere inanca daha meyilli olanlardır. İdeolojilerinin daha pratik takipçileri, "kapitalizme" karşı sızlanmalarına rağmen, gereklilik ortaya çıktığında içgüdüsel olarak ve sorunsuz bir şekilde efendilerinin emirlerini yerine getirirken, onlar kuralın istisnasıdır.

Bu iki kanat, birbirlerine karşıt görünmelerine rağmen, devletin yararı için yorulmadan çalıştılar. Sol, beyinsiz kafalardan oluşan propaganda makinesini kullanırken, aşırı sağ da kas gücünü kullandı.

Burjuva devletin güçlenmesinin solculara verdiği tiksindirici zevk abartılamaz. İşçi sınıfının sözde savunucuları, egemen sınıfın baskı aygıtını alkışladılar ve devletin vatanseverlik ve din propagandasına yönelik acınası girişimleri karşısında sevinç çığlıkları attılar. Artık açıkça görülüyor ki, keza daha önce de görmek çok zor değildi, bu cahil kullanışlı aptallar ve yozlaşmış politikacılar için tek endişe asla işçi sınıfı değil, "liberalizm"e karşı ideolojik muhalefet ve bunu kandırılmış zihinlerinde ne anlama getiriyorlarsa oydu. Sol için mesele basittir: eğer burjuva devleti liberallere saldırırsa, işçi sınıfının ve taleplerinin canı cehenneme!

Sol, işçi sınıfına yönelik etkin baskıyı denetleyen ve burjuvazi için elverişli olan yaşanmaz çalışma koşullarını sağlayanın tam da bu hükümet olduğunu görmeyi inatla reddediyor.

Aşırı sağcılara gelince, onların devleti mevcut yolunda neden desteklediklerini anlamak zor değil - fanatik yurtseverliği ve devletin kendi adına otorite kurmasından duydukları sevinci paylaşıyorlar. Hükümetin terör amaçları için faşist militanları kullandığı açık ama nadiren dile getirilen bir gerçektir. Medya bu haydutları, Ukrayna'da Victor Yanukoviç tarafından kullanılan gayri resmi haydutlara atfla "titsuşkiy" olarak adlandırıyor. Ancak bu haydutların inançlarında aşırı sağcı olma ve çeşitli faşist militan örgütlere üye olma eğiliminde olduklarını da belirtmek

gerekir.

Tek siyasi muhalefet, şu anda devletin özellikle kendilerine karşı dönmüş olmasından dolayı devleti kınayan liberallerdir. Ve bu muhalefet bile ılımlı ve zayıftır. Liberaller, baskılarına rağmen, ilkesel olarak devlete karşı çıkmayı reddediyor ve sadece mevcut hükümetin "gayrimeşru" olduğunu ve gerçekte bir hükümet olmadığını iddia ediyorlar. Polisin, kalplerinin derinliklerinde gizliden gizliye iktidar partisine karşı olan iyi ve dürüst insanlarla dolu olmadığına ya da yeterli zaman verildiğinde liberal dogmanın mutlak doğruluğunun gösterilebileceğine inanmayı reddediyorlar. Kısacası, her zamanki gibi umutsuzlar.

Ancak elbette bu liberal dogmadan bazı sapmalar var ve liberalizmin takipçilerinin kafası giderek daha fazla karışıyor ve radikalleşiyor. Bazıları anayasanın bir devrim biçimi olarak savunulmasından bahsediyor. Devrimci sürecin nasıl geliştiğine dair herhangi bir kavrayışa sahip olmadan devrim için yapılan pek çok yanlış yönlendirilmiş çağrı var.

İşçi Sınıfı - Her Zamanki Gibi Mazlum

Her zaman olduğu gibi, terk edilen ve bir kenara atılan işçi sınıfıdır. Devlet ve aşırı sağ tarafından kamçılanır ve susması söylenir, sol tarafından ise görmezden gelinir.

Liberallere gelince, küçük burjuvazi en iyi geleneğine uygun olarak kaçır ve destek için proletaryaya yalvarır. Orta sınıf, egemen sınıftan destek alamadığında, güçsüz ve aciz kalır. O zaman küçük burjuvazi "Grev!" talep eder. Bu kendini beğenmiş liberaller, işçi sınıfı denen ve grev yapma gibi mistik bir yeteneği olan sihirli bir katmanın varlığını yeni hatırladılar. Liberallerin grevi sıfırdan icat etmeleri şaşırtıcıdır - hatta bazıları böyle bir kavrama inanmıyor ve işverenlerin çalışmayı bırakmaya çalışan herkesi işten

atacağını savunuyordu.

Ancak liberaller, daha önce işçi sınıfının varlığını görmezden gelen, hatta uzun süredir devam eden ve proletaryayı hiçbir şey yapamaz hale getiren baskıyı sevinçle destekleyenlerin kendileri olduğunu unutmış görünüyorlar. Ayrıca, küçük burjuvazi işçiyi grev yapmadığı için ahlaki olarak kınamaktadır, çünkü bu "vatan" ile ilgilidir, kendi çıkarlarıyla değil. Daha iyi çalışma koşulları ve ücret talebiyle yapılan grevlerden şikayet ediyorlar ve bunun yerine işçilerin yeni seçimler için çağrı yapmasını talep ediyorlar. Daha açık bir ifadeyle, işçi sınıfının orta sınıfın çıkarlarını değil kendi çıkarlarını takip etmesinden şikayet ediyorlar.

Herkes bu ideolojik zırvaları söylerken, devlet baskı aygıtını daha da güçlendiriyor ve işçileri bastırmak için daha da iyi bir etkinlik sağlıyor.

Ancak korkmayın, kamu çalışanlarına, okul ve okul öncesi öğretmenlerine vb. yönelik baskıların ortasında, hükümet işçilere bir kemik attı - emekli maaşları 35 Lari artırılarak 315 Lariden 350 Lariye çıkarıldı. Yaşasın! Bu, artan fiyatları karşılamaya bile yetmeyecek ama önemli olan vatanseverlik gururu, değil mi? Aynı gün, parlamenterlerin maaşının iki kat artırılarak 11,680 Lariye çıkarılmasına karar verildi. Milletvekilleri Sendikası'ndaki yoldaşların bu başarı için ne kadar sıkı çalıştıklarını tahmin edebiliyoruz.

Orta Doğu'da Devletler ve Sınıflar Arasındaki Savaş

Gazze'deki çatışmanın başlamasından on dört ay sonra, hızla gelişen olaylar bunun bölgesel ve dünya emperyalizmleri arasında bir çatışma olduğunu doğrulamaktadır. Filistin halkının kanı ve tarifsiz acıları üzerinden burjuva güçler salt kapitalist kâr amaçları doğrultusunda spekülasyon yapmaktadır.

Gazze'de söz konusu olan Filistin ulusal mücadelesi değil, burjuva devletler ve onların emrindeki milisler arasındaki savaşta rehin tutulan, burjuva İsrail ve Mısır devletleri ile Hamas milisleri de dahil olmak üzere birçok gardiyan tarafından Gazze Şeridi'ne hapsedilen bir halkın hayatta kalma direnişidir.

Eylül başından bu yana İsrail ordusu operasyonları İran yanlısı Şii Hizbullah milislerine karşı Lübnan'ın kuzeyine doğru genişledi.

Bunlar, Hamas milislerinin desteğiyle, 8 Ekim 2023'ten beri İsrail'i her gün füzeler ve insansız hava araçlarıyla vurmaya başlamış ve yaklaşık 70.000 İsrailiyi Lübnan sınırındaki kuzey bölgesinden tahliye etmek zorunda bırakmıştı. 27 Temmuz'da bir Hizbullah füzesi 1967'den beri İsrail işgali altında olan Golan'da Dürzilerin çoğunlukta olduğu Mecdel Şems'e isabet etti ve 12 çocuk öldü. Mecdel Şems, Suriye'den Sina'ya kadar uzanan bölgenin en yüksek zirvesi olan 2,800 metrelik Hermon Dağı'nın yamaçlarında yer alıyor.

İsrail'in Hizbullah'a yönelik operasyonları, ülkenin ve başkent Beyrut'un Şii partinin kontrolündeki bölgelerini hedef alan günlük hava bombardımanlarıyla başladı. Bu bombardımanlara 17 ve 18 Eylül'de milisler ve Şii partisine hizmet eden kişiler tarafından taşınan çağrı cihazları ve taşınabilir telsizlerin patlatılması da eklendi ve onlarca kişi öldü, bazıları ağır olmak üzere binlerce kişi yaralandı, hatta Beyrut'taki İran Büyükelçisi bile yaralandı. 27 Eylül'de

Lübnan'ın başkentinde Hizbullah lideri Hasan Nasrallah'ın kaldığı sığınağa çok şiddetli bir bombalı saldırı düzenlendi ve Nasrallah hayatını kaybetti. Şii partinin liderlik kadrosunun önemli bir kısmı ortadan kaldırıldı.

Bu arada İsrail Devleti sınıra asker yığdı ve 1 Ekim'den itibaren kara hareketına başladı. Ancak bu sınırlı bir operasyonda ve Lübnan topraklarına yaklaşık on kilometreden fazla girilmedi. 2006 yılında İsrail ile yaşanan bir önceki çatışmadan sonra Hizbullah tarafından inşa edilen askeri altyapı hedef alındı.

Güney Lübnan'daki operasyonlar, Hizbullah milislerinin Hamas milislerine kıyasla hem teçhizat hem de eğitim açısından üstün savaş gücü nedeniyle Ekim 2023'ün sonundan bu yana Gazze'de yürütülenlerden çok daha sınırlı olmuştur. Bu gerçek, İsrail askerleri arasında çok sayıda can kaybıyla kendini hemen göstermiştir. Ancak hava, casus ve kara harekâtları arasında İsrail'in Hizbullah'a karşı yürüttüğü operasyon şüphesiz başarılı olmuş ve Hizbullah'ı büyük ölçüde zayıflatmıştır.

Hizbullah'ın 7 Ekim'de Hamas milislerinin güneydeki kibbutlarda gerçekleştirdiği katliamın ertesi gününden itibaren İsrail'in kuzeyine füze fırlatması, İran'ın Suriye, Irak, Lübnan'da Hizbullah ve Yemen'de Husiler gibi İran yanlısı milisleri kullanarak bölgedeki diğerleriyle çatışan emperyalist çıkarlarını güçlendirme stratejisinin daha genel çerçevesi içerisinde iki güç ve iki çatışma arasında bir bağ kurdu.

Tüm bu savaşan güçler, Tahran'daki burjuva rejiminin sözde "ateş çemberini" ve İran'dan kuzeydoğu Irak ve Suriye üzerinden Lübnan'ın Akdeniz kıyılarına uzanan sözde "Şii koridorunu" oluşturuyordu.

İsrail'in Hizbullah'a yönelik operasyonu 27 Kasım itibariyle kırılğan bir ateşkese yol açtı. Süresi ne olursa olsun, bu anlaşmanın ilk sonucu Hizbullah'ın eylemleri

ile Hamas'ın eylemleri arasındaki bağlantıyı koparmak oldu ve böylece Hamas Gazze'de daha da yalnızlaştı.

Kapitalist güçler ve onların milisleri arasındaki çatışmaların sonuçlarının ötesinde, dikkat edilmesi gereken, proletaryanın bu çatışmalarda yer alması halinde kendisi için yararlı hiçbir sonuç elde edemeyeceğidir. Emperyalistler arası çatışma zemininde devrimci ya da hatta ilerici hiçbir şey yoktur. Bu savaş cephelerinin parçası olan milliyetçi, yani burjuva, Filistinli ve Kürt partiler herhangi bir olumlu tarihsel kazanımı temsil etmemektedir.

Lübnan'da Hizbullah'ın zayıflaması, 2011'den 2018'de geçici olarak durana kadar süren iç savaş yıllarında Esad rejimini kurtarmaya yardımcı olan İran yanlısı güçlerin de benzer şekilde zayıflamasıyla Suriye'ye hızla yansıdı. Bu durum, Suriye rejiminin bir düzine gün içinde düşmesine yol açan yıldırım hızındaki askeri harekâtı destekleyen Türkiye'ye yaradı.

Esad rejiminin düşmesiyle birlikte İsrail, Golan'ın askerden arındırılmış bölgesini, Hermon Dağı'nın zirvesini ve Suriye tarafını işgal etti ve böylece Hizbullah güçlerinin güney Lübnan'daki kuşatmasını genişletti; bu da İran'dan Suriye üzerinden gelen kara ikmal yollarının kesintiye uğramasına katkıda bulunan stratejik bir dezavantajdı.

İslam ve Ortadoğu dünyasında Türk emperyalist hedeflerinin peşinden giderek "Filistin davasına" her zaman sözde hizmet eden Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan, Gazze'de Hamas'ın izole edilmesine ve İsrail Devleti'nin güçlenmesine yardımcı olarak İran'a çıktı.

İsrail Eylül ayında Hizbullah'a karşı operasyonlara başladığında, Batı ülkelerindeki oportünist partiler Filistin bayrağıyla birlikte Lübnan bayrağını da dalgalandırmaya başladılar. Ancak İsrail'in saldırısından yararlanan ve bundan mutluluk duyanlar öncelikle Hizbullah'a karşı olan Lübnanlı burjuva

partileridir. İsrail'e karşı birleşmiş bir Lübnan halkı fikri, sınıf mücadelesinin yerine burjuva devletler arasındaki savaşı koyan oportünistlerin zayıf zihinlerini heyecanlandıran fantezilerden biridir. Lübnan'da dini ve etnik bölünmelerin üstesinden gelme yönünde ilerleyen tek hareket, 2019'da ekonomik krizden doğan ve işçi sınıfını nihayet yaşamsal ihtiyaçları için mücadelede birleştirerek meydanları harekete geçiren hareketti. Bu hareket kesinlikle Ortadoğu'yu parçalayan birçok savaşın cephelerinden birini desteklemek için ortaya çıkmamıştı.

Burjuva İran rejimi bile Filistin davasını sadece emperyalist diplomasisinin amaçları doğrultusunda desteklediğini göstermektedir: Hizbullah'ın, Suriye ve Irak'taki milislerin ve Hutilerin 7 Ekim 2023'ten sonra İsrail'e yönelik eylemleri birbirinden kopuk ve her zaman düşük yoğunlukta kalmıştır.

"Yeni çok kutuplu dünya" savunucusu Moskova rejimi bile, 14 aydır süren çatışmalarda İsrail hava kuvvetlerinin Suriye'deki İran yanlısı güçleri defalarca vurarak Esad rejiminin düşmesine, Hizbullah'ın zayıflamasına ve Hamas'ın daha da yalnızlaşmasına katkıda bulunmasına asla engel olmadığı zımni bir anlaşmaya sadık kaldı.

Gazze'de

İsrail ordusu Ekim ayının ortalarından itibaren Gazze Şehri'nin kuzeyindeki Cebalya, Beit Lahia ve Beit Hanun kasabalarına odaklanarak Şeridin kuzey bölgesinde yeni bir operasyon başlattı.

Kitleler halinde Şeridin güneyine itilen nüfus, daha sonra birkaç yüz bin kişi ile kısmen kuzeye geri dönmüştü. Bu yeni operasyon onları büyük ölçüde tekrar dışarı itti.

Yaşam koşulları sağlık ve gıda açısından daha da kötüleşti, kış ve yetersiz beslenme ilerledi. 28 Kasım'da üç kadın ekmek almak için toplanan kalabalık tarafından ezilerek öldürüldü. Düzinelerce kamyonun oluştuğu erzak konvoyları, ya çeteler tarafından yağmalandıkları ya da İsrail ordusu girişlerini engellediği için bölgeye ulaşmakta zorlanıyor.

İsrail ordusunun eski Genelkurmay Başkanı Moshe Yaalon, Gazze'de evlerin, hastanelerin, okulların yıkılması, gıda, elektrik ve su kaynaklarının kesilmesi ve bombalamalar yoluyla "etnik temizlik" yapıldığını ilan etti.

Hamas'ın askeri gücü birkaç aydır büyük ölçüde yok edilmiş gibi görünüyor. Ancak polis güçleri ve diğer maaşlı personel ile halk üzerindeki kontrolünün ne ölçüde olduğunu söylemek zor. İsrail hükümetinin ilan ettiği Hamas'ın "tamamen yok edilmesi" hedefi, Hamas'ın halk üzerindeki kontrolüne ve Şerit'teki askeri operasyonların süresiz olarak devam etmesine izin vermek için doğru dozda görünüyor.

Çünkü sadece İsrail burjuvazisinin değil, bölgedeki tüm devletlerin temel sorunu sosyal kontroldür.

2000 yılında Şerit'in nüfusu 1,5 milyondtu. Çatışmanın başladığı 2023 yılına gelindiğinde bu sayı 2,3 milyona çıkmıştı. Haaretz'de 5 Aralık'ta yayınlanan bir makale, İsrail Devlet Arşivleri kayıtlarının "aşırı sağın Gazze Şeridi'ndeki Filistinlilerin göçünü teşvik etme yönündeki mevcut arzusunun, ülkenin kurucuları arasında yer alan solcu hükümetlerin başbakanları, bakanları ve liderleri tarafından geçmişte tartışılan fikir ve önerileri yinelemekten ibaret olduğunu" nasıl gösterdiğini ortaya koydu. Bu tür öneriler, Gazze Şeridi'nin 1967'deki "altı gün savaşı" ile işgal edildiği ve burada 400,000 Filistinli Arap'ın yaşadığı dönemde yapılmıştı.

İsrail'in burjuva sol ve sağ partilerinin ve hükümetlerinin hedeflerinin yarım yüzyıldan fazla bir süredir devam etmesi, "Filistin direnişi" destekçilerinin iddia ettiği gibi, İsrail devletinin Siyonist ideolojik matrisinden kaynaklanan kendine özgü karakterini değil, verili maddi koşullar altında her burjuva devletinin belirgin seyrini göstermektedir. Azınlıklara baskı, etnik temizlik, soykırım belirli kültürlere ya da ideolojilere özgü özellikler değil, kapitalizmin ve onun ulusal devlet mekanizması üzerindeki toplumsal kontrolünün belirlenmiş sonuçlarıdır: dik durabilmek için zorunlu olarak bu yöntemlere başvurmak zorundadırlar.

Gazze proletaryasını kontrol ederken Hamas ve İsrail burjuva devleti nesnel bir uyum içinde hareket etmektedir. Ancak İsrail devleti için olduğu kadar bölgedeki tüm burjuva devletler için de çözülemez bir görevdir, öyle ki hiç kimse sakinlerini istememektedir. İki milyondan fazla Gazzeli'yi hapiste tutan, bombalar, açlık, soğuk ve hastalıkla boğuşturun, bölgesel ve dünya güçlerinin bir araya gelmesidir, bir bütün olarak kapitalizmdir.

Çatışmanın üzerinden on dört ay geçmesine rağmen Hamas Sağlık Bakanlığı, yarısı çatışmanın ilk üç ayında ölen yaklaşık 45.000 kurban olduğunu iddia ediyor.

Hamas, milislerle siviller arasında ayırım yapmamak ve "şehit edilen insanlar" propagandasını beslemek için rakamları şişirmekle ilgileniyor, ancak katliam, aslında benzer rakamlar veren İsrail hükümeti tarafından da kabul ediliyor.

Bununla birlikte, orada ortaya çıkan ve Şerit'in çok ötesine uzanan çatışma, kapitalizmin yeni bir dünya çatışmasına doğru yürüyüşünün resmini oluşturan parçalardan biridir.

Bu perspektifte, Gazze'nin proleterleri ve mülksüzleri bugün ilk ve en büyük acıyı çekmeye mahkumdur.

Onlar ve tüm ülkelerdeki proleterler için çıkış yolu, kendilerini bugünkü katliama sürükleyen ve emperyalizmler arasındaki bu savaşa katılmalarını ve taraf olmalarını isteyen burjuva partileri ve rejimlerle mücadele etmek ve onlardan kurtulmaktır.

Bu, Gazze'de Hamas'a ve diğer Filistinli milliyetçi partilere karşı mücadele etmek anlamına gelmektedir. İşçi sınıfının uluslararası dayanışma arayışının tam tersi yönde, İsraili sivil nüfusa karşı eylemler yapıyorlar ki bu da proleter enternasyonalizmi ve anti-kapitalist mücadele adına kendi burjuva rejimlerinin emperyalist politikalarına karşı savaşan işçilerin desteğini yabancılaştırıyor.

Oysa proleter enternasyonalizmi, uluslararası alanda ve Filistinli proleter kitleler arasında kurulacak olan -komünist olarak adlandırılabilir tek- siyasi yöndür.

İsrail'de

İsrail tarafında, 7 Ekim saldırısında 1.200 ve en azından resmi rakamlara göre, Ekim 2023'ün sonlarında Gazze Şeridi'ne ve bir yıl sonra güney Lübnan'a kara hareketinin başlamasından sonra askerler arasında yaklaşık 450 olmak üzere, bu savaşın kayıpları yaklaşık 1.650'dir: günde bir asker. Bunlara 7 Ekim'de kaçırılan 200 askerden halen Hamas'ın elinde bulunan 100 kadarını da eklemek gerekir.

Bu sayılar kesin değil. Örneğin, 3 Eylül'de Haaretz'e röportaj veren eski İsrail Ordusu Tümgeneralı Yitzhak Brik, Gazze'deki savaşın "orduyu çöküşe sürüklediğini" söyledi. "Çok geçmeden artık o tekrarlanan baskınları yapamayacağız, çünkü her geçen gün İsrail Savunma Kuvvetleri zayıflıyor ve askerlerimiz arasında çatışmada ölen ve yaralananların sayısı artıyor" dedi.

17 Eylül'de yine Haaretz'e verdiği demeçte şunları yineledi: "Hamas hala tünel kent de dahil olmak üzere

tüm Şeridi ve Gazze'de yaşayan herkesi, hayatın her alanında kontrol ediyor. Örgüt geçmişe kıyasla daha zayıf olsa da İsrail Savunma Kuvvetleri'nin Hamas'ın hakimiyetine son vermesine imkan yok. Sürekli çatışma tüm amacını yitirdi ve yıpratma savaşı İsrail'de iyi olan her şeyi yok ediyor: ekonomisini, uluslararası ilişkilerini, sosyal direncini ve savaşçılarının motivasyonunu. Birçok yedek asker tekrar tekrar geri çağrılmayı reddediyor".

"Yeterince Ateş Eden Askerlerin Ebeveynleri" grubunun bir lideri 22 Eylül'de şunları söyledi: "Bizler vatansever Siyonist aileleriz. Çocuklarımız sonu olmayan bir savaşta hayatlarını, bedenlerini ve ruhlarını feda ediyorlar... Mayıs ayında Refah'ın işgalini önlemek için başladık ve bugün de haykırmaya devam ediyoruz... Oğlum Gazze Şeridi'nin güneyindeki Refah kentinde... Gazze Şeridi'nde 10 ay aralıksız savaştıktan sonra zorunlu askerlik hizmeti dört ay uzatıldı. Vietnam Savaşı sırasında bile askerler hiç ara vermeden bu kadar uzun süre savaş alanında bırakılmamıştı".

Yine 9 Aralık'ta Jabalia'da 3 İsrail askeri öldürüldü. Dolayısıyla Hamas hala saldırılar düzenleyebiliyor. İsrail için -her burjuva devlet için olduğu gibi- soykırımcı bir etnik temizlik politikasına başvurmak dışında Gazze'deki kitlelerin sosyal ve siyasi kontrolünü yerel burjuva partilerine devretmek tek seçenektir.

Hamas, küçük burjuva bir kalbe sahip bir partidir. Filistin toplumunun kalbur üstü katmanlarından, özellikle de İslami üniversitelerdeki öğrencilerden alınan bir siyasi kadro katmanına sahiptir; Lübnan'daki Hizbullah'inkine benzer bir modeli izleyen ve tarihsel kökenlerini Müslüman Kardeşler'den ve karlı BM yardım yönetiminden alan İslami hayır kurumlarının refah sistemi aracılığıyla mülksüzleştirilmiş ve alt sınıflardan oluşan bir yapıya sahiptir; Ve örgütün en üst kademelerinde, İran, Katar ve Türkiye gibi bilinen bölgesel ve dünya burjuva güçlerinin uluslararası

finansman ipleriyle yönetilen bir burjuva başı vardır. Dahası, laik FKÖ'nün etkisini azaltmak için İslamcı Hamas hareketini besleyenlerin bizzat İsrail istihbarat servisleri olduğu gerçeği de göz ardı edilemez. Bu, Hamas'ın doğası ve hayatta kalmasıyla ilgili bir gerçektir.

İsrail ordusunun Gazze'deki kara operasyonlarında yaşadığı zorluklar, İsrail içindeki işçi sınıfı üzerindeki kontrolüne de yansımaktadır. 1 Eylül 2024 mitingleri yüz binlerce protestocuyu Tel Aviv ve diğer şehirlerin sokaklarına taşıdı. Aylardır Hamas ile ateşkes yapılmasını ve rehinenin serbest bırakılmasını talep ediyorlardı. Onları harekete geçiren, savaşın, rehinenin, ölü askerlerin ve çatışmanın yarattığı ekonomik zorlukların bitmek bilmeyen ve şirketlerin etkilerini doğal olarak ücretlilere yansıttığı bir şekilde devam etmesinden duyulan rahatsızlığın giderek artmasıydı.

Her ne kadar işçi sınıfı, birbirini izleyen hükümetler tarafından ifade edildiği şekliyle burjuva devletin politikalarına sıkı sıkıya bağlı olsa da, bu gösteriler savaşa, dolayısıyla İsrail burjuva devletin emperyalist politikasına ve Amerikalı efendiye boyun eğmesine karşı durdu.

Ülkedeki en büyük işçi konfederasyonu olan Histadrut sendikası, rehinenin eve dönmesi için müzakere edilmiş bir anlaşmayı desteklemek üzere 3 Eylül'de genel grev çağrısında bulundu. Histadrut'un köklü bir sınıf işbirlikçiliği geleneği var. Yıllardır kooperatifleri, şirketleri, bankaları, okulları yönetiyor ve ciroları ulusal GSYİH'nın yüzde 20'sine ulaşıyor. Uluslararası burjuvazinin sözde neo-liberal ekonomi politikalarıyla geçici olarak düzelttiği kapitalizmin aşırı üretim krizi ilerledikçe, "Siyonist sosyalizm" de düşüşe geçti. Histadrut ekonomik imparatorluğunu kaybetti ve üye sayısı 1.800.000'dan 200.000'e düştü, ancak son yıllarda tekrar yükselerek 2023'te 4,5 milyon ücretliden oluşan işgücünün 800.000'ine ulaştı.

3 Eylül'deki genel grev ülkenin sanayicileri tarafından desteklendi. İşverenler Derneği Başkanı, "Dernek grevi destekliyor ve hükümeti esirleri sağ salim evlerine getirmek gibi ahlaki bir görevi yerine getirmemekle suçluyor. Rehinelere geri dönmeyen savaşı sona erdiremeyiz, toplum olarak kendimizi ve İsrail ekonomisini rehabilite edemeyiz" dedi.

Histadrut'un pro-patronal liderliğinin niyetine göre, grev kesinlikle işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki ulusal dayanışmayı kırmayı değil, daha ziyade egemen sınıfın siyasi bir konuşlanmasını desteklemeyi ve kontrolü dışındaki eylemleri engelleyerek işçilerin kötüleşen koşullarından duydukları rahatsızlığı dile getirmeyi amaçlıyordu.

Ancak işçiler için grevin nedeni yaşam koşullarıdır ve savaş halindeki bir ülkede greve gitmek, gelecekte İsrail burjuvazisi sınıf politikasını yürütme çizgisi konusunda yeniden birlik sağladığında, işçileri savaş kışkırtıcılığı ve emperyalist politikasına daha fazla dahil etmek istediğinde İsrail proleteriyasına hizmet edebilecek bir derstir.

Dahası, grev Arap-İsraili işçileri Yahudi işçilere yaklaştırarak İsrail, İran ve Arap burjuvazilerinin onları bölmek için ördüğü duvarı yıktı.

Gösteriler 3 Eylül greviden sonra birkaç bin kişinin katılımıyla eski boyutlarına geri döndü. Açıktır ki, askeri "başarılar" beraberinde iç cepheyi pasifize etmenin zehirli meyvelerini de taşımaktadır. Ancak bölgedeki emperyalist ülkelerin en müreffeh olanları için bile zorluklar belirginleşti.

İşçi sınıfı, cephelerden birinde taraf tutarak emperyalist savaştan çıkamaz ya da olgunlaşmasını ve büyümesini engelleyemez; ancak her ülkede, ister demokratik ister otoriter olsun, kendi burjuva rejiminin militarizmine ve emperyalizmine karşı işçilerin mücadelesi üzerinde çalışarak ve bu temelde tüm dünyadaki işçiler arasında

ulusal, dini ve etnik bölünmelerin üzerinde bir birlik, dayanışma ve kardeşlik bağı örerek bunu yapabilir.

Tarihsel ilerlemenin anahtarı artık, oportünist partilerin belirttiği gibi, kapitalizm çerçevesinde devletler arasında "adil bir uzlaşma" hedefleyen ulusal uzlaşma mücadelelerinde değildir. Ortadoğu'da bu, Filistinlilerin kendi ulus-devletleri için verdikleri mücadelede değil -onlarca yıldır bölgedeki tüm güçler tarafından kendi amaçları için sömürülen proleteryanın bölgedeki tüm ülkelerin, İran'ın, Mısır'ın, Türkiye'nin ve İsrail'in rejimlerini alaşağı edecek ayaklanmasındadır. Filistin sorunu, Türkiye'de olduğu gibi İran'da da proleterleri acil ve siyasi çıkarları için mücadeleden saptırmak ve onları kendi ulusal burjuva rejimlerine bağlamak için kullanılmaktadır.

Ancak proleter devrimden sonra, kapitalizmin tarihsel gelişimi boyunca, yükseliş aşamasından emperyalizmin şu anki çürüyen aşamasına kadar çözülmeden bırakılan ulusal sorunlar bir çözüm bulacaktır.

Türkiye'de Güncel Sendikal Mücadeleler

Türkiye'de işçi sınıfı yine kendini gösteriyor. Birleşik Metal-İş'te örgütlü yaklaşık 1600 işçi, metal sektöründe sınıfsal direncini ortaya koydu. Belediyelerin işçileri ve Çayırhan madencileri, kısa süreli de olsa, büyük bir dayanışma ve işçi hareketi için büyük bir açıklık gösterdi. Fakat oportünist, burjuva yardakçısı sendika liderleri bu hareketi baskılamak, söndürmek için ellerinden geleni ardlarına koymuyor.

Birleşik Metal-İş Önderliğinde Gerçekleşen Grevler

Ağustos ayında Birleşik Metal-İş önderliğinde MESS'e bağlı Hitachi, GE Grid Solutions, Schneider Electric, Arıtış Kriyojenik ve MESS'ten ayrılan Green Transfo görüşmelere başlanmıştı. Birleşik Metal-İş'in ilk 6 aylık

dönem için ortalama yüzde 125 ücret artışı, MESS tarafından yüzde 40'a düşürüldükten sonra 9 fabrikada 2 bin işçinin de arkasında bulunduğu bir grev kararı alındı. Takdir edersiniz ki, Birleşik Metal-İş başkanı Özkan Atar verdiği röportajda da belirttiği gibi, yüzde 40'lık bir ücret zammı sonrasında edinilecek aylık 40 bin 9 yüz lira, her ne kadar asgari ücretin iki katı olsa dahi, geçim sıkıntısını gidermiyor! Reel ücretlere yapılan bu zammın enflasyon rakamlarına karşın (bahsedilen gerçek enflasyon rakamlarıdır, TÜİK'in verdiği rakamlar değil) görece olarak düşük tutulması, metal sektörü özelinde değil bütün sektörlerde muazzam kârlara sebep oluyor!

Konuya devam etmeden önce MESS'ten bahsetmenin gerekliliğini görüyorum. Madeni Eşya İşverenleri Sendikası (MESS), adından da anlaşılacağı üzere, bir patron sendikasıdır. Türkiye'de metal sektöründe, Türk-İş'e bağlı işbirlikçi Türk Metal ile beraber, grev kırıkcılık ve patron lehine arabuluculuk rolünü üstlenen ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'na (TİSK) üye olan MESS, yakın aylardaki mücadelenin önemli aktörlerinden biridir. Özellikle 1977'den itibaren grevlere ve Türkiye'deki işçi hareketlerine karşı saldırıda önemli bir rol oynadı.

Hitachi'nin Kartal, Tuzla, Dilovası ve Dudullu Fabrikalarında çalışan 500 işçinin grevi 4 Aralık'ta, GE Grid Solutions ve Schneider Elektrik'e bağlı 3 fabrikadaki işçilerin grevi 13 Aralık'ta, Balıkesir Gönen'de bulunan Arıtış Kriyojenik işçilerinin grevi 19 Aralık'ta, Kocaeli-Çayırova'da bulunan Green Transfo işçilerinin grevi de 25 Aralık'ta başladı.

Erdoğan Hükümeti 14 Aralık'ta Resmî Gazete'de Birleşik Metal-İş tarafından açıklanan grev kararının "milli güvenliği bozucu nitelikte" olduğundan dolayı 60 günlük bir erteleme kararı aldığını açıkladı.

Eleştirel gözle bakabilen her insan, bunun sadece bir erteleme karardan ibaret olmadığını; bir grev yaşağı

olduğunu görebilecektir. Bu erteleme kararının sadece MESS'e üye olan işletmeleri kapsamaması da hiç ama hiç şaşırtıcı değildir.

Bu karşı saldırıya rağmen işçi sınıfı kararlılığını yitirmedi.

Hitachi'de sözleşmenin ilk 6 ayında yüzde 60,5'lik bir zam kazanıldığı gibi MESS'in TİS dayatmaları ile beraber esneklik içeren tüm maddeler kaldırıldı.

GE Grid Solution işçileri ise mücadelelerini kararlılıkla sürdürüyor. Hitachi'de olanın aksine GE Grid Solution işçileri yüzde 60,5'lik bir zammı kabul etmiyor. 221 işçinin imzasının bulunduğu taleplerinde yüzde 125'lik bir zam olmadan işbaşı yapmayacakları açıkça dile getiriliyor.

GE Grid Solution işçileriyle benzer bir tutum sergileyen Schneider Electric işçileri, 25 günün ardından grevi kazançla bitirdi. İmzalanan toplu sözleşmeye göre ilk 6 ayda işçilerin maaşı 56.200 liraya, ikinci 6 ayda ise 71.150 liraya çıkarıldı.

Arıtış Kriyojenik işçilerinin, 132 işçisinin tamamının katılımıyla başlattığı grev de hâla devam etmekte, atılan sloganlar arasında grev hakkının yasaklanmasına dair söylemler de bulunmaktadır. Gerçekten de Türkiyeli işçi sınıfı, grev hakkını kendi elleriyle kazanmıştır; bu asla unutulmasın!

Green Transfo'da ise grevler patronun dayattığı yüzde %38 zam oranının kabul edilmemesiyle 25 Aralık tarihinde başlamıştı. 263 işçi kararlılıkla mücadelesini hâla sürdürmekte.

Tekrar ve tekrar hatırlatmak gerekirse, işçi sınıfı ancak ve ancak birlikteliğini koruduğu müddetçe sermaye egemenliğindeki toplumdan belli çıkarımlar sağlayabilir.

Belediye İşçilerinin Grevleri

6 Kasım 2024 tarihinde Ataşehir belediyesi işçiler, günlük 2100 lira ücret talebi karşısında işverenin 1405 lira teklifiyle karşılaşınca belediye grevleri dalgası resmi olarak başlamış oldu. Fakat Genel-İş merkezi, işçilerin fikrini almadan, adeta çocuk kandırırımı gibi arkalarından sözleşmeyi imzaladı. Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikası (SODEM-SEN) ile işçi sendikası DİSK Genel-İş merkezi, işçilerin günlük ücretini 1466 liraya çıkartan sözleşmeyi imzaladığı gibi, sözleşmenin detaylarını işçiler öğlen saatinde şirketten öğrendi. Demagoji yapmayı iyi bilen her burjuva yardakçısı gibi Genel-İş Genel Merkezi, işçilere “ek protokol” sözünü vermeyi de unutmadı.

11 Kasım 2024 tarihinde Maltepe Belediye işçileri, 6 aydır süren sözleşme görüşmelerinde karşılırlarına düşük ücretlere çıkan SODEM-SEN'e karşı bir grev başlattı. Grevi kırmak amacıyla gönderilen diğer çöp kamyonlarının ve işçilerin yolu kesildi ve grev, günlük 1465 liralık bir ücret kazanımı ve başkaca ek kazanımlarla 2 gün sonra sona erdirildi.

12 Kasım 2024 tarihinde İzmir'in Buca Belediyesine bağlı İMAR A.Ş. şirketinde, Genel-İş altında örgütlü işçiler, SODEM-SEN'in aylık 42 bin TL maaş teklifini kabul etmeyerek grev kararı aldı. Fakat Genel-İş yine işçileri arkadan bıçaklayarak SODEM-SEN ile bir sözleşmeye vardı.

19 Kasım 2024 tarihinde Kadıköy Evlendirme Bakanlığı'nın önünde 1 dakika süren bir grev patlak verdi. Grevin bu kadar kısa bir sürede bitmesinin sebebi ise, artık tahmin edebileceğiniz gibi, işçilerin bağlı olduğu Genel-İş sendikasının yöneticilerinin işçilerin haberi ve izni olmadan SODEM-SEN ile yaptığı anlaşmaydı.

Yakın tarihlerde ise Genel-İş sendikası, İzmir'in Karabağlar Belediyesine ait Karbel AŞ de SODEM-

SEN, yüzde 15'lik bir zam oranını açıklaması üzerine ise sendika, Ocak ayının 23'ünde greve çıkacağını açıkladı.

6 Ocak 2025 tarihinde İzmir Büyükşehir Belediyesinin İller Bankasından gelen 1.6 milyarlık ödeneği kesilmesi üzerine Belediye yönetimi, işçilerinin maaşlarının sadece üçte birini yatıracağını duyurdu. Genel-İş tabanında örgütlü İZENERJİ, İZELMAN, Ege Şehir Planlama, İZFAŞ işçileri, iş bırakma kararı aldı. ESHOT işçileri ise mesaiye kalmayı durdurdu. Maaşların tam yatmaması üzerine işçiler, direnişe devam edeceğini bildirdi.

İşçilerin yanında durması gerekirken Genel-İş liderliği CHP'nin yanında yer alıyor! Söylemlerinin AKP değil de CHP yanlısı olması sizi şaşırtmasın, işçi sınıfının, kendi öncü işçi partisinden başka güveneceği hiçbir parti yoktur! Devletin başında hangi burjuva parti olursa olsun, mücadelemiz işçi sınıfının bütün bir kapitalistler sınıfıyla olan mücadelesidir!

Çayırhan Madenci Grevi

Ankara'nın Nallıhan ilçesinde bulunan Çayırhan Maden Ocağı'nın özelleştirilmesine karşı 500 işçi greve çıktı. İşçiler, özelleştirmeye sahte bir sosyalizm hayaline kapıldıkları için değil; özelleştirilen madenlerin çoğunda eskiye nazaran çok daha ağır bir sömürü, çok daha tehlikeli yaşam koşulları, çok daha belirsiz maaş zamları ile karşılaştığı için karşıydılar. Fakat bu grev de, özelleştirmenin ertelenmesinin ardından Türk-İş'e bağlı Maden İş sendikasının kararıyla sona erdi ve ertelendi.

Sonuç

Son dönemde Türkiye'de gerçekleşen grevler, her geçen gün daha çekilmez hale gelen ekonomik kriz karşısında işçi sınıfının yavaş yavaş tekrar kitselsel mücadeleler ortaya koymaya yöneldiğini göstermiştir. Yalnızca

rejim sendikaları değil, DİSK üyesi kimi taban sendikalarında da satılmış ve oportünist liderler mücadeleye girişen işçilerin karşısında düşman sınıfın ilk müdahalesini teşkil etmişlerdir.

İşçi sınıfının ne burjuva partilerine, ne de sendikalarda bu partilere çalışan yardakçılara ihtiyacı vardır. İşçi sınıfı, sınıflı toplumlar tarihinin sonunu getirebilecek gücü, kendi sınıfsal mücadelesinde, sınıf sendikacılığında ve Enternasyonal Komünist Partisi'nin önderliğinde bulacaktır.

Arabistan'da İşçi Kıyımı

Suudi Arabistan'ın Tebuk bölgesinde yapılması planlanan şehir projesi NEOM'un bir parçası olan "The Line" , medeniyetin her görkemli yapısı gibi emekçilerin yoksullukları ve sefaleti sayesinde var olmaya devam edebiliyor. "The Line" 2017'den beri inşa edilmekte ve 140.000'e yakın işçi bu inşaat projesinde çalışmaktadır. İşçileri insanlık dışı çalışma koşullarına mahkum eden şirket yetkilileri en yoğun döneme şimdi girildiğini, işçi sayısının 200.000'e kadar artırılacağını ilan etti. Bu büyük yatırımlarla oluşturulmaya çalışılan "Mega Proje" 21.000 Hindistanlı, Bangladeşli ve Nepalli işçinin canını aldı. Çalışma şartlarının ağırlığı ve güvenlik önlemlerinin yetersizliği yüzünden ölümle burun buruna gelen işçiler tüm bunların yanı sıra bir İngiliz sömürgeciliği mirası olan işçileri sözleşme süresince aynı iş yerinde çalışmaya mecbur bırakan Kafala Sistemiyle sadece Suudi Arabistan değil tüm Körfez İşbirliği Konseyi üyesi ülkeler (Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Katar, Bahreyn, Kuveyt ve Umman) göçmen işçilerden iki katı fazla faydalanabiliyor.

Mega projelerinde katliamlar yaşanmasına rağmen 2034 FIFA Dünya Kupası futbol dünyası burjuvazisinin de desteğiyle Suudi Arabistan'da yapılacak. Otellerden alışveriş merkezlerine pek çok yapının yükseleceği bu

inşaatların işleri yine Asya, Afrika ve Orta Doğudan getirilip, dev işçi kamplarında insanlık dışı muameleye maruz kalarak sakatlanmaz veya ölmezse süreç boyunca çalışacak olan göçmen işçiler yapacak. Katar'da yapılan bir önceki Dünya Kupası kimi kaynaklara göre 15.000'leri bulan ölüm oranlarıyla hafızalara kazındı. Pek çok işçinin cesedine dahi ulaşamadı ve resmi ağızlardan yayılan ölüm oranları ise 1 – 2 bini geçmiyordu. Yeni bir Dünya Kupası ile yeni bir katliam daha göz göre göre geliyor.

Suudi Arabistan'da özel sektördeki işçilerin %80'ini göçmen işçiler oluşturmaktadır. Kafala Sistemi ise bu göçmen işçilere bir balyoz darbesi gibi inerek onları Körfez İşbirliği Konseyi ülkelerinin topraklarına zincirler. Bu sistem, işçilerin düşük ücretler almasına (belki de hiç ücret alamamasına), pasaportlarına el konulmasına ve zorla çalıştırılmaya karşı savunmasız kılmaktadır. Kafala Sistemini savunmaya çalışan burjuva medyası, başlangıçta işçilerin işi seçip seçmeme özgürlüğüne sahip olduğunu vurgulayarak, yoksul ülkelerin zaten seçenezsiz yoksul işçilerinin kötü seçenekler arasından kötünün iyisi olarak bu kölelik biçimini seçmek zorunda kalmasını özgür bir seçim gibi satmaya çalışıyor. Bu burjuva masallarını ilk defa duymuyoruz; o yüzden - söylenecek yeni bir şey olmadığı için - Karl Marx'tan bir kaç alıntı yapıyoruz: "Emek-gücü, sahibi olan ücretli işçinin kapitaliste sattığı bir metadır. Neden satar? Yaşamak için". "Ama tek gelir kaynağı emek-gücünün satışı olan işçi, kendi varlığından vazgeçmedikçe, alıcılar sınıfının tamamını, yani kapitalist sınıfı terk edemez. O, şu ya da bu kapitaliste değil, kapitalist sınıfa aittir; ve kendi adamını, yani bu kapitalist sınıf içinde bir alıcı bulmak onun görevidir". (Karl Marx - Ücretli Emek ve Sermaye)

NEOM projesine geri dönelim. NEOM projesinde çalışan işçiler yukarıda saydığımız bütün dertlerin yanında patronların ırkçı ve kadın düşmanı saldırılarına da maruz kalmaktadır. NEOM projesinin

medya sorumlusu Wayne Borg, NEOM'daki Güney Asyalı işçileri "moronlar" olarak adlandırıp "bu yüzden beyaz insanlar hiyerarşinin en üstünde yer alıyor" diye ekleyebiliyor. İşçi ölümleri ile ilgili bir başka konuşmasında ise Borg, "Aptallık için eğitim alamazsınız" ve "Beyaz adamlar her şeyin üstündedir" demişti ve siyah bir kadın çalışana "zenci pislik" dedikten sonra bu ifadeyi kullandığını reddetti. Aynı kişi ses kayıtlarına göre kadın işçilere karşı bir çok müstehcen-transfobik söylemlerde bulundu. Bütün bunlara rağmen Suudi burjuva devleti - hiç şaşırtmamakla birlikte - göçmen işçilerin ölümlerini araştırmıyor, yas tutan ailelere tazminatlarını dahi ödemiyor çünkü çoğu iş dışı olarak sınıflandırılıyor.

Körfez İşbirliği Konseyi ülkelerinde çalışan göçmen kadınlar ise zorla alıkonulduklarını, cinsel saldırılara uğradıklarını ve iş yerlerinde baskı ve şiddet gördüklerini dile getiriyor. Kendi vatandaşı oldukları ülkelerdekinden daha iyi ödeme önerdiği için yine de her yıl tüm risklere rağmen Kafala Sistemi ile Körfez ülkelerinde çalışma pek çok işçi tarafından tercih ediliyor. Kapitalizmin ülkeler arası yarışında kaybeden ülkelerin işçileri de daha ucuza gidiyor. Yaşadıkları ülkede işsizlik ve ağır yoksulluk şartlarıyla terbiye olmuş binlerce işçi karnını doyurabilme umuduyla göçmen işçiliğe koşuyor. Bu sistem dünyanın pek çok yerinde gerçekleştirilen insan ticaretinin yasal bir versiyonudur. İnsan ticareti son bulmadığı gibi bu tip uygulamalar da isim değiştirir ama kapitalizm sürdükçe son bulmaz. Çünkü kapitalizm sürdükçe işçi maliyet hesabında makine ve malzemenin sonra gelen ve en fazla tasarruf edebilecekleri şey olarak var olacaktır. İşçinin kurtuluşu başka diyarlara ucuz iş gücü olmakta değil, bu sistemi kökünden yıkmaktadır.

Suudi Arabistan'da sendikalar yasak: İşçilerin ne patronlara karşı kendilerini savunabilecekleri bir sınıf örgütü var ne de onları (henüz) yönlendirebilecek bir Komünist Partisi var. Parti ve sınıf sendikaları, işçilerin kapitalist sömürü şartlarından kurtulması için öncelikli

olan siyasal iktidarı ele geçirme eylemi için olmazsa olmaz aygıtlardır. Enternasyonal Komünist Partisi dünya çapında bütün işçilerin sınıf sendikalarında örgütlenmesi ve siyasal iktidarı ele geçirmeye hazırlanması için çalışmaktadır.

İşçilerin vatanı yoktur! Arabistan'da ve diğer bütün ülke ve coğrafyalarda proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktur; ancak sınıf savaşı yoluyla bütün dünya nihayet onların olacaktır!

İtalya'da Partinin Sendikal Faaliyetleri

Eylül ayının sonlarından bu yana İtalya'daki sendikal faaliyetler, işçilerin ve taban sendikacılığının eylem birliği için ajitasyona odaklandı. Bu çerçevede ilk olarak 7 Ekim tarihinde tüm taban sendikalarının üye ve yöneticilerine hitaben, hükümetin sözde "Güvenlik Yasa Tasarısı"na karşı çıkmak üzere tüm taban sendikalarının birleşik bir tepki vermesi çağrısında bulunan bir mektup-çağrıda bulunuldu.

Bu yasa tasarısı, "yol kesme suçu" nun 1948 yılında çıkarılan yasaya kıyasla bile aşağılayıcı bir biçimde uygulanmasını öngörmektedir; zira bu yasa, yol kesmeyi sadece kişinin kendi bedenini kullanmasıyla bile suç sayarken, kötü şöhretli Bakan Scelba'nın yasası yol kesmeyi sadece nesnelere (barikat oluşturmaya uygun paletler, arabalar vb.) yapıldığında suç saymaktaydı.

Hükümetin niyeti konusunda herhangi bir şüphe varsa bile, İçişleri Bakanı'nun Ekim ayı başında Parlamento'da yaptığı ve tasarının amacının, grevleri kazanmak için önemli bir silah olan mal yüklü kamyonların giriş ve çıkışını engellemek için lojistik depolarının önünde taban sendikaları tarafından düzenlenen grevleri önlemek olduğunu açıkladığı konuşmasıyla bu şüpheler ortadan kalktı.

Mektup, Usb ve SI Cobas ile CGIL muhalefeti ve taban sendikacılığı militanlarından yaklaşık 30 kişiden destek aldı. Aslında mektup, eylem birliğinin taban sendikacılığının sınırlarını aşarak Cgil'deki mücadeleciler azınlıkları da kapsayacak şekilde genişletilmesi çağrısında bulunuyordu.

Yıllar boyunca yinediğimiz bu çağrılara katılım hala çok küçüktür ve amaç oportünist sendika liderlerinin kararlarını değiştirmeyi başarmak, hatta onları devirmek değil, sendika militanları arasında bir ilişki ağı örmektir.

Böyle bir çalışma, İtalya'da son on yıllarda olduğu gibi işçi mücadelesi düşük seviyelerde kaldığı sürece, sadece çok küçük adımlarla ilerleyebilir ya da hareketsiz kalabilir. Ancak geri ve ileri adımlar arasında doğruluğu teyit edilir ve bu pratik deneyim partiyi güçlendirir.

Mektubun içeriği iki konuşmada ortaya konmuştur:

- Usb liman işçileri tarafından 9 Ekim'de Cenova'da Güvenlik Yasa Tasarısına karşı düzenlenen ve yarısı işçi yarısı öğrenci yaklaşık 60 kişinin katıldığı bir toplantıda;

- Usb Konfederal Koordinasyonu'nun 12 Ekim'de Cenova'da düzenlediği ve yaklaşık 30 sendika delegesinin katıldığı toplantıda. Her iki toplantıda da dağıtılan mektup, geçmişteki benzer girişimlerle kıyaslandığında, Cenova'daki havaalanı ve çevre hijyeninden (çöp toplayıcıları) USB delegelerinin yeni katılımlarını sağlamıştır. Buna ek olarak, partinin İsrail-Filistin-Lübnan savaşının esasına ilişkin tutumunu paylaşan ve bu nedenle sözde "Filistin direnişinin", yani Hamas, Hizbullah ve onları destekleyen emperyalist güçlerin yanında fanatik bir şekilde yer alan liderlik tarafından sendika içinde yalıtılan ve saldırıya uğrayan küçük bir azınlık SI Cobas militanlarıyla olan ilişki teyit edildi. SI Cobas'ın 18

Ekim'deki "genel" grevinden iki gün önce, 16 Ekim'de Cub ve Sgb taban sendikaları 29 Kasım için genel grev çağrısı yaptı. Bu karar, CGIL'in de genel grev ilan etme niyetini açıklamasından kaynaklanıyordu.

İtalya'da 1990'dan beri yürürlükte olan ve Cgil'in yanı sıra Cisl ve Uil tarafından da talep edilen grev karşıtı yasalar nedeniyle, genel grev ilan edilecek günün seçimi çok zordur ve değerlendirilmesi çok kolay olmayan çeşitli sınırlamalara tabidir.

Cub ve Sgb liderleri, grev karşıtı yasalardan kaynaklanan sınırlamalar altında olası bir Cgil ve Uil genel grevinin tarihinin 29 Kasım olacağını tahmin ettiler ve tek başına taban sendikacılığı ile bir grev yürütmemeye karar verdiler, bu da başka bir azınlık ve moral bozucu eylem olurdu, bunun yerine Cgil ve Uil tarafından teşvik edilen greve katılmaya karar verdiler, ancak bu seçimi daha erken ilan ederek gizlediler! Hesap doğru çıktı ve 30 Ekim'de Cgil ve Uil 29 Kasım için genel grev ilan etti.

Bu manevraların ve taktiklerin ötesinde, önemli olan unsur, taban sendikacılığının liderleri tarafından on yıllardır sürdürülen, rejim sendikaları tarafından ilan edilenlerden ayrı ve onlarla rekabet halinde grevler örgütleme tutumunda bir değişiklik olmasıdır. Partimizin taban sendikaları içinde her zaman savunduğu şey, hangi sendikanın grev ilan ettiğine bakılmaksızın birleşik grev yönergesi olmuştur. Çünkü sınıf sendikacılığı zayıf, azınlık grevleriyle değil, ancak güçlü grevlerin maddi temelinde büyüyebilir.

Onlarca yıldır sürdürülen bu tutumun tersine çevrilmesi sadece bunu açıkça ilan etmeden uygulayan Cub ve Sgb'yi etkilemedi. Cgil ve Uil'in 30 Ekim'de 29 Kasım için genel grev çağrısı yapmasından birkaç gün sonra, diğer taban sendikaları da greve katıldı ve bunlardan bir grup (Adl Cobas, Confederazione Cobas, Sial Cobas) ortak bir bildiriyle, Fransa'da son yıllarda yapılanları örnek alarak, grevleri güçlendirmek için

eylemleri birleştirmek gerektiğini açıkladı.

Sonraki birkaç gün içinde, Usb hariç, diğer tüm taban sendikaları el ele verdi. Bu sendika 17 Ekim'de 13 Aralık için genel grev ilan etmişti. Ve tüm taban sendikalarının 29 Kasım grevinde birleşmesine rağmen, Usb liderliğinin kararını değiştirmeye niyeti yok gibi görünüyor ve işçilerin mücadele eylemini bölen ve zayıflatan bir davranışı savunmada en kalın kafalı olduğunu gösteriyor.

Bu nedenle, bu kez sadece Usb yelerine hitaben, 13 Kasım tarihli ikinci bir mektup-itiraz yazdık ve Usb liderliğinden 29 Kasım grevine yakınlışmasını ve muhtemelen, işçiler arasında g ve irade olduğu hissedilirse, 13 Aralık'ta ikinci bir genel grev yapılması gerektiğini propaganda etmesini istedik.

Bu ikinci mektup, sayıca hala çok az olmasına rağmen, Usb yeleri ve delegeleri tarafından bir öncekinden daha fazla benimsendi. 29 Kasım grevi için Cenova ve Napoli'deki gösterilerde dağıtılmak üzere bir Parti broşürü hazırladık.

şu ana kadar söylenenlere ek olarak, Prato tekstil bölgesindeki küçük bir şirkette grev sırasında bazı işçilerin ve sendika militanlarının uğradığı saldırı hakkında da bir metin hazırladık. Grev, yerel yapının SI Cobas'tan ayrılmasıyla oluşan Sudd Cobas taban sendikası tarafından yönetilmiştir.

Sudd Cobas daha sonra GLS şirketinin Floransa Campi Bisenzio'daki lojistik deposunda, Adl Cobas ve Cobas Private Labor taban sendikaları tarafından örgütlenen ve Birleşik Krallık Posta Servisi'ne ait şirketin dört lojistik merkezini ve daha küçük depolarını etkileyen ülke çapındaki grevin bir parçası olarak 8 Kasım'daki grev gzclğne katıldı.

SI Cobas'ın bu grevde yer almaması şaşırtıcı, zira bu şirketteki ve tüm lojistik sektöründeki en güçlü taban sendikasıydı. Bu durum belki de sendikanın

zayıfladığını teyit etmektedir. Ancak unutulmaması gereken önemli bir gerçek, lojistik sektöründeki en büyük taban sendikasının yaşadığı zorlukların, ne grevlerin durması ne de diğer taban sendikalarında tatmin bulan işçilerin rejim sendikalarının dışında ve onlara karşı örgütlenme eğilimlerinin durması anlamına gelmediğidir.

Daha sonra 8 Kasım'da tramvay işçilerinin ulusal grevini takip ettik. Bu grev Eylül yının sonundan beri rejim sendikaları tarafından ilan edilmişti ve sözde "garanti zaman dilimlerine" sayđı göstermeden ilan edebilmek için grev karşıtı yasanın verdiği imkana başvurmuşlardı. Bu temelde, yasanın normalde tanıdığından daha yakın bir grevdir. Bu imkan sadece tek bir grev için, sadece ulusal sözleşmenin yenilenmesine ilişkin anlaşmazlık çerçevesinde, sadece "garanti zaman dilimleri" içinde daha önce 3 grev yapıldıktan sonra ve sadece ulusal sözleşmeyi imzalayan sendikalar için verilmektedir. Bu da grev karşıtı yasaların getirdiği inanılmaz boşluklar ve sınırlamalar hakkında bir fikir vermektedir. Bununla birlikte, bu yasa var olduğundan beri, yani 1990'dan beri, rejim sendikaları bu olasılığa 34 yılda sadece 3 kez başvurdu. Dahası, 8 Kasım için Roma'da ulusal bir gösteri düzenlediler.

Bu karar, nihayet "gerçek" olduğu hissedilen bir greve güçlü bir işçi katılımını öngörüyordu. Bu durum, Roma ve Milan'da çok sayıda istifa vakası ve şirketlerin yeni eleman bulmakta zorlanmasıyla birlikte kategoride artan huzursuzlukla birleşti. Aslında taban sendikalarının 8 Eylül'de gerçekleştirdiği bir önceki grev çok iyi geçmişti ve aradan sadece birkaç gün geçmesine rağmen taban sendikalarının 12 gün sonra - 20 Eylül'de - gerçekleştirdiği grev de aynı şekilde iyi geçmişti.

Ancak 20 Eylül'deki greve Usb de dahil olmak üzere tüm taban sendikaları katılmış, sadece İtalya'nın en büyük ikinci Yerel Toplu Taşıma şirketinin bulunduğu

Milan'da iyi bir varlık gösteren AL Cobas hariç tutulmuştur.

8 Kasım grevi için, çok yüksek bağlılığa ek olarak, dikkat edilmesi gereken unsur, konfederal yapılarında olduğu gibi bu durumda da rejim sendikaları tarafından teşvik edilen grevleri terk etme uygulamasını terk etmeye karar veren taban sendikalarının çoğunluğunun bağlılığıdır. Ancak yine de AL Cobas'ın eşlik ettiği Usb bir istisnaydı.

Demiryolu işçilerinin, geçen yaz bir sendika haline gelen Bakım İşçileri Ulusal Meclisi'nde (ANLM) örgütlü bakım işçilerinin ve Pdm-Pdb Meclisi'nde (Motor ve Tren Personeli) örgütlü ve taban sendikalarının (Cub, Sgb, Usb) desteğini alan tren ekiplerinin (sürücüler ve tren şefleri) eylemlerini takip etmeye devam ediyoruz.

Geçtiğimiz 13 Kasım'da gerçekleştirilen sekizinci ANLM grevi kötü geçti ve bu başarısız olan üçüncü grev oldu. İlk dördünde %70'in üzerinde katılım vardı. Son üçünde ise %40 civarındaydı. Floransa'daki gösteriye de katılım düşüktü. Mücadele hareketi umutsuzca geri çekilmiş görünüyor ancak yeni bir örgütlenmeyi tortulaştırdı. Gelecekteki mücadeleleri yürütecek ve örgütleyecek güce ve doğru yöne sahip olup olmadığını göreceğiz. Son olarak, sözleşmenin yenilenmesi için gezici personelin yedinci grevi 23-24 Kasım için hazırlanıyor. Önceki altı grev çok iyi geçti.

Bakım işçileri hareketine ve tren mürettebatı hareketine, en kararlı demiryolu işçilerinin bazılarının bu grevleri desteklemek için sendikal çalışmalarda bağlı olduğu Kendi-Toplanmış İşçiler Koordinasyonuna katılımımız yoluyla dolaylı olarak müdahale edebiliyoruz.

Kuzey Amerika'da Partinin Sendikal Faaliyetleri

Alliance Ouvrière (Quebec, Kanada İşçi Koordinasyonu)

Quebec'te yoldaşımızın kuruluşuna katıldığı bir işçi koordinasyonu olan Alliance Ouvrière (AO), 8 Aralık'ta ilk işçi kongresini düzenleyecek. Farklı sektörlerden çok sayıda işçinin aktif olarak yer aldığı koordinasyon üç gruba ayrılmış durumda: kamu sektörü, inşaat ve lojistik / mal taşımacılığı.

Lojistik / malların taşınması grubunda Amazon DXT4 depo sendika yöneticisi, Amazon'un diğer tesislerinden işçiler ve iki Kanada Posta işçisi yer alıyor. Gruptaki Amazon işçileri kısa bir süre önce Montreal'deki tasnif merkezindeki grev hattına katılarak şu anda grevde olan 55.000 Kanada Posta işçisiyle (CUPW) dayanışma eylemi gerçekleştirdi.

Kamu sektörü grubu ikinci en büyük gruptur ve resmi olarak Kasım ayında kurulmuştur. Çoğunluğu sağlık ve eğitim sektörlerinden olmak üzere yaklaşık yirmi işçiyi kapsamaktadır. Aralarında toplu taşımada çalışan parti militanımız da var. Bu grup, üç yıl sonra yapılacak olan bir sonraki toplu pazarlık turuna hazırlanıyor. Başlangıçta ilginç bir güç dengesi olmasına rağmen, son ortak cephe ve Özerk Eğitim Federasyonu'nun (FEA) süresiz genel grevi felaketle sonuçlandı. Ne yazık ki, eğitim sektöründeki diğer merkezi emek organı olan Eğitim Sendikaları Federasyonu (FSE), FEA'yı grevde yalnız bıraktı. Hemşireler Federasyonu (FIQ) ise kendi başına greve çıktı ve çalışanlar için büyük gerilemeler içeren yeni sözleşmelerini imzaladı. Kamu sektörü grubu, tabandan gelenler (merkezi emek organlarından bağımsız olarak örgütlenmek isteyen işçiler) için yeni bir ortak cephe olarak tasarlanmıştır.

Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı

Parti militanları Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı'na (CSAN) müdahale çalışmalarını sürdürüyor. Son iki ay içinde 9 işçi CSAN'a katılmış ve 10 kişi de temas kurmuştur.

Ağda yer alan sektörler şunlardır: eğitim, sağlık, sosyal hizmet, posta, demiryolu, konaklama, market, belediye, banka, teknoloji, inşaat, değirmen işçileri, baristalar, konser işçileri vb.

Aylık genel toplantılara katılım artmaktadır. Son Genel Toplantıya 17 işçi katıldı. Katılımcıların çoğu, Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı'nın yeni kurulan bir şubesinin bulunduğu Richmond, Virginia, ABD'den geldi. Bu bölgede hem CSAN hem de EKP için halka açık bir etkinlik düzenleyeceğiz. Bu işçilerin birçoğu, raporun ilerleyen bölümlerinde ayrıntıları verilen Güney İşçi Meclisi ile bağlantılı.

CSAN, ağın sayısı ve iyi çalışmaları arttıkça uygulanmak üzere yeni bir tüzük kabul etme sürecinde. Yeni tüzük, CSAN'ın temel ilkelerini, tutumlarını, yöntemlerini ve misyonunu daha da belirginleştiriyor. Üyelik ve gerekliliklerini tanımlıyor. Buna ek olarak, ağın örgütlenmesinin büyük bir kısmı, üyelerin bir sınıf sendikası inşa etme çalışmalarına daha derinlemesine katılabilecekleri ve daha geniş ağa başka öneriler getirebilecekleri ağın genel toplantılarında gerçekleşiyor.

Starbucks, New Seasons & Fred Meyers İşçileri

Daha önce de bildirdiğimiz üzere, Uluslararası Birleşik Gıda ve Ticaret İşçileri Sendikası (UFCW) bünyesindeki parti üyeleri, geçtiğimiz yıl Sınıf Çapında Eylem İçin Birlik (UFCWA) adlı sınıf sendikacılığı ilkelerine dayalı bir işçi komitesi kurdu. Militan komite Portland bölgesinde birkaç düzine işçiye ulaştı ve bir yıl boyunca sendika içindeki diğer mücadeleci akımlarla birleşik bir cephe oluşturarak, işçileri acınacak ücret

taleplerini desteklemeye çalışan kötü şöhretli UFCW rejim sendikasına karşı savunma çabasıyla sonuçlandı. Grubun çalışmaları, sendika yönetimini sözleşme pazarlığı sırasında enflasyonun üzerinde ücret talepleri öne sürmeye zorladı ve bu da nihayetinde sendikanın grev eylemi yapmasına yol açtı; ancak yönetimin grev ve pazarlık sırasındaki işbirlikçi ve sabotaj çabaları işçileri yine sattı ve onlara acınacak kazanımlar bıraktı. Bu durum, UFCWA için sürekli örgütlenme ihtiyacına işaret etmekte ve işçileri rejim sendikasının prangalarından kurtulmaya yöneltmektedir.

Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı aracılığıyla bu işçiler Starbucks Workers United sendikası içindeki sınıf militanlarıyla ilişki kurdular. CSAN aracılığıyla bu Starbucks işçileri bir yıl boyunca kendi sendikalarının sözleşmelerindeki işbirlikçi "grev yasağı maddesini" kabul etmesine karşı çıkmak ve ciddi grev eylemi ihtiyacını ilerletmek için mücadele ettiler. Starbucks'ta geçtiğimiz yıl boyunca sendikanın işbirlikçi tutumuna karşı yürütülen ajitasyon çalışması, sendikanın ulusal grev yetki oylaması için oy kullanma zeminine geri dönmesine de katkıda bulundu.

Portland'da Starbucks çalışanları ve Fred Meyer çalışanları, sınıf sendikacılığı ilkeleriyle birleşen hizmet çalışanlarının bölgesel bir kongresini oluşturmak üzere bir araya geldi. Bu çaba daha şimdiden iki işçi kesimini New Seasons İşçi Sendikası bünyesindeki diğer işçilerle bir araya getirdi. Yeni birliğin ilk eylemi, kendi sendikaları içinde dayanışma kararları almak ve diğerlerinin grev ilan etmesi durumunda iş bırakma eylemleri yapmak oldu. Daha şimdiden böyle bir karar Portland'da New Seasons İşçi Sendikası tarafından oybirliğiyle kabul edildi. Bu ciddi birleşik grev eylemi niyet beyanı, Portland'daki mücadeleci bağımsız sendika unsurları için, işçilerin çıkarlarını ciddi bir şekilde savunmaya başlayabilecek sınıfçı bir birleşik cephe içinde ortak eylem yoluyla birleşme yönünde ciddi ve olumlu bir gelişmeyi temsil etmektedir.

Richmond İşçi Meclisi (RWA)

Richmond İşçi Meclisi (Güney İşçi Meclisi'nin şubesi), Richmond bölgesindeki sınıf sendikası ilkeleri etrafında birleşmiş çeşitli işçilerin (genellikle sendika tabanlarında yer alan) bir araya geldiği ve sendikalarındaki faaliyetleri paylaştığı, yerel kampanyaları desteklediği ve örgütsüz işçilerin örgütlenmesine yardımcı olduğu, tüm işçilere açık, düzenli olarak gerçekleşen aylık bir toplantı düzenlemektedir.

Meclis geçen yıl Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı ile temas kurdu ve o zamandan beri CSAN ortak üyelik şeklinde bünyesinde çalışmalarını sürdürüyor. Yerel sendikalaşma çabalarına güçlü destek ve dayanışma eylemleri gösterdi: IAM (Uluslararası Makinistler ve Havacılık İşçileri Sendikası) ile başarılı bir arborist sendika girişimi yapıldı. Kamyoncular Sendikası ile de sert bir sendika kırma kampanyasının ardından başarısız bir oylamayla sonuçlanan bir bira fabrikası (Sapporo-Stone) sendikalaşma girişimi yapıldı, ancak önümüzdeki yıl mücadeleye devam etmek için hazır, güçlü bir Örgütlenme Komitesi geliştirdi. Buna ek olarak, Lewis Ginter Botanik Bahçesi işçilerinin IAM ile birlikte yürüttüğü ve meclisin dayanışma eylemleri planlandığı bir teşebbüs de gelişmektedir.

Parti militanlarımızın RWA içindeki müdahalesi büyük ölçüde partimizin gazetesinin işçiler arasında propagandasının yapılmasına indirgenmiştir. Pek çok işçi basınımızı kabul etmekle yetinmeyip aktif olarak gazeteyi aramaya başladı. Basınımızın dağıtımına ek olarak, meclis çalışanları arasındaki katılımı Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı ile birleştirme çabası olmuştur. En az 4 meclis üyesi CSAN'ın aylık toplantılarına katılmaya başladı ve CSAN'ın çalışmaları hakkında olumlu görüşlerini meclisteki diğer üyelerle paylaşarak geleceğin umut verici olduğunu gösterdi.

IAM ve Boeing Grevi

Son raporumuzdan bu yana, yoldaşlar Boeing'deki Uluslararası Makinistler ve Havacılık Sendikası (IAM) 751. ve W24. Şubelerin grev hatlarına müdahale etmeye devam ettiler ve 53 günlük grevin ardından tabanın küçük bir farkla geçici bir anlaşmayı (patron ile sendika yönetimi tarafından önerilen ve henüz işçiler tarafından onaylanmamış veya oylanmamış bir anlaşma; belirli bir sendikadaki işçiler tarafından oylanmaya devam eden resmi olmayan bir anlaşma) onaylamasına kadar neredeyse tüm grev yerlerinde parti basınımızı dağıttılar. İşçilerin %41'i zorlu mücadeleye devam etmek, özellikle de emekli maaşlarını geri almak isterken, TİS işçilerin sadece %59'u tarafından onaylandı. İşçiler bu grev için yıllarca para biriktirmişlerdi ve birçoğu en az 6 aylık bir grev için para biriktirdiklerini belirtmişti. TİS'i onaylayan işçilerin küçük bir çoğunluğu, şirkete yeni alınan işçilerden oluşuyordu. Şirket, işçiler arasında bölünme yaratmak için özellikle onların ücretlerini artırmayı hedefleyen küçük ücret artışlarıyla yeni işe girenleri müzakerelerden uzaklaştırmak için çalışmaya devam etti.

Grev hattında yaptığımız konuşmalarda, pek çok işçinin sendika içinde kendi aralarında örgütlenerek liderliği devirmeleri ve sendikalarını taleplerini gerçekten karşılayacak bir mücadele zeminine oturtmaları gerektiğinin farkına vardıklarını öğrendik. Görebildiğimiz kadarıyla, işçilerin ajitasyonunu ilerletmeye hazır, tabanda özel olarak örgütlenmiş bir güç henüz yoktu. Doğrudan eylemler ve sendikanın tabana "tarihi kazanımlar" olarak satmaya çalıştığı çok sayıda sözleşmenin oylanmasında sendika yönetimine muhalefet, kötü koşulların ve işçilerin çıkarlarını temsil etmediğini bildikleri satılmış yönetimin bir ürünü olarak kendiliğinden ortaya çıktı. Son TİS'in onaylanması %41'lik bir kesimi, yaklaşık 14.000 işçiyi çok tedirgin etti. Mevcut sözleşmenin süresi 2028'de doluyor; bu da Birleşik Otomobil İşçileri Başkanı Sean

Fain'in işçilere sözleşmeleri birleştirme çağrısı yaptığı yıllar aynı.

Daha sonra, yıllar boyunca çeşitli grev hattı müdahale çalışmalarımızla uzun süredir kurulan temaslar sayesinde, CSAN'daki parti üyeleri, pazarlık ettikleri mevcut geçici anlaşmayı onaylayıp onaylamama ve grev yetkisi verip vermeme konusunda müzakere eden bir IAM şubesindeki sağlık çalışanlarına bir konuşma yapmak üzere davet edildi. O sırada sendika salonunda yaklaşık 25 işçi ve bir avuç sendika lideri vardı. İşçilerin koşulları ve ücretleri dehşet vericiydi. İşçiler, partimizin militanlarının sınıf sendikacılığı ve mücadelesi hakkında söylediklerine coşkuyla karşılık verdiler.

Portland State Üniversitesi AAUP

Bir Parti militanı, Portland State Üniversitesi Amerikan Üniversite Profesörleri Birliği sendikasında (PSU-AAUP) sözleşme görüşmeleri sırasında eylemler tırmanırken işçilerin

mücadele gücünü artırmak için destek örgütlüyor. Üniversite rektörü ve mütevelli heyetinin tamamı emlak geliştirme şirketlerinin sahipleridir. Üniversite tarafından yaratılan fonlar işçilerden uzaklaştırılmış ve şirketlerine fayda sağlayacak yatırım fırsatlarına yönlendirilmiştir. Hem kârlarını arttırmak hem de sözleşmeleri sona eren işçileri sindirmek için üniversite 25 milyon dolarlık bir bütçe kesintisi yaptığını ve 94 işten çıkarma bildirimini yayınladığını duyurdu. Bu duyuru, üniversitenin beton ve çeliğe 300 milyon dolar yatırım yaptığı bir dönemde geldi. Yoldaşımız şu anda mitingler, yürüyüşler, bina işgalleri ve işçilerin müzakere odasına doldurulmasını içeren çok sayıda işçi eylemine katıldı.

Hem partimizin hem de CSAN'ın yayınlarını dağıtmanın yanı sıra, yoldaşımız, işçiler yürüyüşlerinin ilerlemesini durdururken işgal edilecek binaya ilk

yaklaşan ve giren kişi olmak gibi, işçileri eylemlerini daha da ilerletme yönünde cesaretlendiren bir rol oynamıştır. Binanın işgal edildiği ilk eylem sırasında yoldaşımızdan işçilere bir konuşma yapması istenmiş ve bu konuşma orada bulunan işçiler tarafından alkışlarla karşılanmıştır.

Ertesi günkü eylemde militanımız, basınımızı kabul eden işçilerin %75'ine gazete dağıttı ve dayanışma için eyleme gelen çeşitli sendikalardan işçilerle bireysel temaslar kurdu. Sözleşmenin bu hafta sona ermesiyle birlikte daha fazla eylem planlanmaktadır ve muhtemelen yakında bir grev yetki oylaması yapılacaktır. Parti militanlarımız, partimizin pozisyonlarını ortaya koymaya ve işçiler arasında çalışma yapmaya devam edecekler.

Chicago'daki Mezun Çalışanlar Örgütü (GEO)

Eylül ayında Illinois Üniversitesi'nde SEIU (Hizmet Emekçileri Uluslararası Sendikası) tabanının grevi sırasında, parti militanımız seçimci rejim sendikasını kınayan bir parti broşürü ve grev ve iş yavaşlatma çağrısı yapan bir CSAN bildirisi dağıttı. Bu çabaların ve gösterilen mücadele dayanışmasının bir sonucu olarak, GEO'nun tabandaki üyeleri sendika içinde bir dayanışma komitesinin örgütlenmesinde yoldaşımızın desteğini talep ettiler. Başlangıçta komitenin çerçevesi liberal terimlerle çizilmişti. Yoldaşımız diğer parti militanlarıyla işbirliği yaparak komitenin misyonunu sınıf sendikacılığı çizgisinde özetleyen yeni bir çerçeve ortaya koydu. Öneri memnuniyetle karşılandı ve uygulamaya konuldu. Sınıf sendikacılığı hakkında daha fazla bilgi edinmek için özellikle heyecanlı olanlar arasında tartışmalar devam ettikçe, bu pozisyonları daha geniş sendika içinde daha fazla ajite etmek için sendika içinde bir sınıf sendikası grubu oluşturma potansiyelini araştırmaya karar verildi. Yaklaşık 12 işçi bu grubun oluşturulmasına aşırı ilgi duyduklarını teyit etti. Yoldaşımız kısa bir süre önce komitenin oy hakkına sahip resmi bir üyesi oldu ve partimizin

pozisyonlarını ortaya koymaya devam ediyor.

Ulusal Mektup Taşıyıcıları

Amerikan Posta İşçileri Sendikası'ndan (APWU) partiye sempati duyan bir sınıf sendikacısıyla olan bağlantılarımız sayesinde, şehirdeki bir postanenin önünde bir işçi mitingi düzenlendiğini öğrendik. Miting, müzakereler durduğu için yaklaşık 550 gündür sözleşmesiz çalışan Ulusal Amerikan Mektup Taşıyıcıları (NALC) sendikadaki işçiler için ulusal eylem gününün bir parçası olarak düzenlendi. NALC geçtiğimiz günlerde üyelerine mahiyetinde bir geçici anlaşma sundu. Eylem günü, tabanın bu geçici anlaşmaya karşı oy kullanması ve sendikanın işbirlikçi eski muhafız liderlerini alt etmek için işçileri daha fazla örgütlemesi amacıyla düzenlenen bir kampanyanın parçası olarak organize edildi. Geçici sözleşme, %1,3'lük gülünç bir zam öneriyordu, ki bu enflasyon göz önüne alındığında aslında bir ücret kesintisini içeriyor.

Satın alma gücünde yüzde 13'lük net bir kayba uğrayan ve düşük ücretlerle yaşayan 280.000'den fazla NALC tabanının mücadelelerinden doğan Build a Fighting NALC (BFN) taban sendika grubu, eylem gününü organize etti. BFN, geçici anlaşmaya karşı hayır oyu kampanyasında Endişeli Mektup Taşıyıcıları (CLC) da dahil olmak üzere sendika içindeki bir dizi reform grubunun koalisyon çabasında bir tür liderlik yapıyor gibi görünüyor. Bir geçici anlaşma 1978'den bu yana oylanmamıştı. BFN, bu kampanyanın daha iyi ücretler lehine hayır oyu verilmesini teşvik etmek olduğunu, ancak gruplarının sendikanın eski muhafızlarını devirmeyi, posta sendikaları arasında dayanışma kurmayı ve grev hakkını kazanmayı hedeflediğini açıkladı.

Amerika'nın en büyük sendikalı işgücünü oluşturan 4 sendika ve zanaat kolundaki 585.000 posta çalışanı ayrıca büyük işten çıkarma tehditleri altında. Amazon,

UPS ve FedEx ile rekabet edebilmek için Birleşik Devletler Posta Servisi'nin (USPS) çok sayıda postaneyi kapatma ve Kentucky'deki 90 futbol sahası genişliğindeki devasa UPS tesisinde olduğu gibi büyük ölçekli otomasyon içeren, insanların paketlere tesise girerken ve çıkarken olmak üzere yalnızca iki kez dokunduğu, uzak mesafelere yayılmış birkaç mega tesis kurma planı var.

Uzun süredir posta sektöründe çalışan örgütçüler, işçilerin 30 yıldır görmedikleri kadar çok hareket halinde olduğunu söylüyorlar. Posta işçilerinin tarihi, maddi koşulların yeterince umutsuz olması halinde, işçilerin kapitalist sınıf tarafından bahşedilen ya da reddedilen sözde haklara bakmaksızın greve gideceklerini göstermektedir.

1970 yılında, ABD'nin Vietnam'daki savaşının ikinci yılında, siyasi huzursuzluk ve yükselen enflasyonun zorlukları yaşandı. Federal Posta işçileri, burjuvazinin lanse ettiği "toplu sözleşme haklarından" yoksun olmalarına rağmen, 30 şehirde 210.000 işçinin katılımıyla Federal Hükümete karşı en büyük grevi ve ABD tarihinde Federal Hükümete karşı ilk greve gitme eylemini gerçekleştirdiler. Bu 8 günlük grev, günde 270 milyon adet postanın dağıtımını durdurmuş ve Vietnam'daki işçilerin emperyalist katliamına yönelik taslak bildirim mektupları da dahil olmak üzere hükümet ve mali belgelerin büyük ölçüde birikmesine yol açmıştır. Federal hükümet 23.000 kişilik ulusal silahlı kuvvetlerle grevi kırmaya çalışırken, ücretleri için yasadışı greve giden posta işgücünün militan azınlığını temsil eden %28'lik kesim bu yüksek ücretleri kazandı.

Kısa bir süre önce düzenlenen Ulusal Toplu Eylem Günü mitinginde posta işçileri, 1970'li yılların büyük posta fiili grevini işçi gücünün ve olanaklarının bir örneği olarak hatırlatan konuşmalara yanıt olarak ve yok edilen ücretlerine ve kötüleşen koşullarına bir yanıt olarak "Grev istiyorum" sloganlarıyla patladılar. Bir

grup Amerika Demokratik Sosyalistleri (DSA) üyesinin mitingde yoldaşımızı dışlamaya çalışmasına rağmen, işçiler hem parti basınımızı hem de CSAN literatürünü hızla tüketti.

Marksizm Işığında Kürt Sorunu – Dördüncü Bölüm

Paris Kürt Enstitüsü tarafından hazırlanan harita, hiçbir zaman kurulamayan Kürt devleti için zaman içinde önerilen sınırları göstermektedir ("Le monde diplomatique").

KBH (2005), KDSÖY (2013) ve Günümüzde Kürt Sorunu

Öcalan'ın yakalanmasının ardından PKK, Stalinizmden "demokratik konfederalizme" doğru ideolojik bir kayma yaşadı. Bu doğrultuda Kürdistan'ın tüm parçalarında PKK'ye kardeş partiler kuruldu. Bu partiler, Güney Kürdistan'da Kürdistan Demokratik Çözüm Partisi (2002), Batı Kürdistan'da Demokratik Birlik Partisi (2003) ve Doğu Kürdistan'da Kürdistan Özgür Yaşam Partisi (2004) olarak adlandırıldı. PKK'nin kendisi bile kısa bir süre için de olsa adını Kürdistan Özgürlük ve Demokrasi Kongresi (2002) olarak değiştirmiş, daha sonra Kürdistan Halk Kongresi (2003) ve tekrar PKK (2005) adını almıştır.

Bu arada PKK'nin ilan ettiği tek taraflı ateşkes 2004 yılı ortalarında sona erdi. Bu kardeş partiler kısa süre içinde, parlamentosu Halk Kongresi olan bir proto-devlet olan Kürdistan Topluluklar Birliği (2005) çatısı

altında birleştiler. PKK, çatı örgütünün ve diğer partilerin yönlendirici gücü olmaya devam etti. Yeni isimlerin de açıkça ortaya koyduğu gibi, PKK'nin ideolojik ve örgütsel değişikliklerinin amacı, 11 Eylül saldırılarından sonra Ortadoğu'da daha önemli bir rol oynamaya kararlı görünen Amerikalılara sempatik ve yararlı görünmesini sağlamaktı.

Amerika'nın Ortadoğu'daki artan müdahalesinden en çok kazananlar Güneyli Kürt burjuva milliyetçi partileri oldu. ABD 2003 yılında Irak'ı işgal ettiğinde, artık tipik bir muhafazakar parti olan KDP ve tipik bir sosyal demokrat parti olan KYB, kendilerini Saddam Hüseyin'in kanlı rejiminden "demokratik geçişin" en büyük destekçileri olarak sunmakta gecikmediler. Cömertçe ödüllendirildiler. KDP'ye 2005 yılında kurulan ve KYB ile ortaklaşa yönetilecek olan Kürdistan Bölgesel Hükümeti'nin başkanlığı verilirken, KYB'ye de Irak'ın sembolik ama prestijli başkanlığı emanet edildi. Bu iki partinin yönetimindeki Kürdistan Bölgesel Hükümeti kısa süre içinde dünyanın en yolsuz yönetimlerinden biri haline gelecek ve çoğu zaman kamu çalışanlarına maaşlarını ödeyemeyecekti.

2009'da KYB'den ayrılan ve merkezci bir "yolsuzluk karşıtı" parti olan Değişim Hareketi (Goran) kısa bir süre için KDP ve KYB'nin iktidarını tehdit etti, ancak çok geçmeden sonra farklı olmadığı ortaya çıktı ve tüm desteğini kaybetti. Güney Kürdistan'da ayaklanmalar ve daha az olmakla birlikte yine de önemli ölçüde grevler yaygın olaylar haline geldi; protestocular birden fazla kez şu ya da bu şehirde faaliyet gösteren her bir siyasi partinin ofisini yaktı. Protestocuların öldürülmesi ve tutuklanması da yaygın bir durum. Mesut Barzani'nin talihsiz 2017 bağımsızlık referandumu Güney Kürdistan halkı tarafından geniş çapta desteklenmiş olsa da, genel olarak seçimlere katılım son derece düşük kalmaktadır.

PKK'nin Güney Kürdistan'da kurduğu parti pek başarılı olamasa da Doğu ve Batı Kürdistan'daki partiler için aynı şeyi söylemek mümkün değil. İlkinde Kürdistan Özgür Yaşam Partisi İran devletine karşı düşük ölçekli bir isyan başlattı. Çatışmalarda şimdiye kadar yaklaşık 1.500 kişinin öldüğü sanılıyor. PKK uzantısı Bush yönetimi döneminde ABD tarafından desteklenmiş, ancak bu politika Obama yönetimi

döneminde revize edilerek parti terör örgütü olarak tanımlanmıştır. Ancak en büyük başarıyı Batı Kürdistan'daki Demokratik Birlik Partisi (PYD) elde etmiştir. PKK'nin Suriye hükümetiyle olan tarihi bağları nedeniyle PYD, doğudaki uzantısı İran'a saldırdığı gibi Suriye'ye saldırmamış olsa da fırsatını bulduğunda Suriye'deki Kürt muhalefetine dahil olmuştur. 2004 yılında Qamişlo'da yerel bir Kürt takımı ile bir Arap takımı arasında oynanan futbol maçı, iki takımın taraftarları arasında şehrin sokaklarına taşan şiddetli çatışmalara yol açtı. Arap takımının taraftarları bir otobüsle şehirde dolaşarak Barzani ve Talabani'ye hakaret etti ve Saddam Hüseyin'in portrelerini salladı. Buna karşılık Kürt taraftarlar da "Bush için canımızı feda ederiz" diye bağırды. Gruplar arasındaki gerginlik doruğa çıktı ve Arap taraftarlar Kürt taraftarlara sopa, taş ve bıçaklarla saldırdı. Olayları yatıştırmak için getirilen güvenlik güçleri kalabalığa ateş açarak üçü çocuk altı Kürdü öldürdü. Kürtler Qamişlo'yu kısa süreliğine ele geçirdi, Baas Partisi ofisi göstericiler tarafından yakıldı ve Hafız Esad'ın bir heykeli devrildi. Buna karşılık Suriye ordusu harekete geçti ve şehri geri aldı. Birkaç düzine Kürt güvenlik güçleri tarafından öldürüldü ve binlerce kişi Güney Kürdistan'a kaçtı. Ayaklanmayı "özgürlüğe doğru tarihi bir dönüş" olarak nitelendiren PYD, olaylarda aktif rol aldı ve Suriyeli Kürtler arasındaki konumunu güçlendirdi.

2012 yılında İslamcı Türk başbakanı Erdoğan, hükümetinin Türk Devleti ile PKK arasındaki çatışmayı sona erdirmek için Öcalan ile görüştüğünü açıkladı. Türk Hükümeti ile aylarca süren müzakerelerin ardından, Öcalan'ın halka gönderdiği mesaj Diyarbakır'daki 2013 Newroz kutlamalarında hem Türkçe hem de Kürtçe olarak okundu. Mektupta silahsızlanma ve Türkiye topraklarından çekilmeyi de içeren tek taraflı bir ateşkes çağrısında bulunulmuş ve silahlı mücadelenin sona erdiği ilan edilmişti. PKK buna uyacağını açıkladı. Erdoğan mektubu memnuniyetle karşıladı ve PKK'nın çekilmesini somut adımların takip edeceğini belirtti. Çok geçmeden PKK Türkiye içindeki tüm güçlerini Güney Kürdistan'a çekeceğini açıkladı.

Ancak Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) hükümeti Öcalan ile müzakere ederken, 2014 yılında Batı Kürdistan'da PYD'nin elindeki Kobanê'yi kuşatan İslam

Devleti'ni de destekliyordu. Bu sırada cumhurbaşkanı seçilen Erdoğan kentin "düşmek üzere" olduğunu ilan etti. Başbakan Yardımcısı Arınc, kenti savunanlarla alay ederek "Orada ciddi bir mücadele veremiyorlar... İnsanları kaçırmak kolay ama savaşmayı beceremiyorlar" dedi.

Kuzey Kürdistan'da ve ötesinde Kürt milliyetçileri halkı sokaklara çağırdı. Türkiye'nin birçok yerinde gösteriler ve ayaklanmalar yaşandı, resmi rakamlara göre çoğu Kürt milliyetçiliğini destekleyen 43 kişi öldürüldü. O dönemde yazdığımız gibi, "çok sayıda şehirde, bazıları çok şiddetli olan gösteriler sert bir şekilde bastırıldı... Kürtlerin çoğunlukta olduğu altı ilde Erdoğan hükümeti tarafından sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Öcalan cezaevinden takipçilerine savaşa hazırlanma çağrısında bulundu. PKK, Kobanê'deki Kürtlerin katledilmesi halinde, onlarca yıl süren gerilla savaşının ardından Mart 2013'te ilan edilen ateşkesi sona erdireceğini ve silahlı mücadeleyi yeniden başlatacağını duyurdu. 13 Ekim'de, PKK'nı Türkiye'nin güneydoğusundaki güvenlik güçlerine yönelik üç gün süren saldırılarının ardından, Türk uçakları PKK mevzilerini bombaladı. Kürt halkı bir kez daha bölgesel ve küresel burjuvaziler arasındaki örtülü savaşta ateşe atılıyor".

Ancak bu olayın yol açtığı can kayıpları müzakerelerin devam etmesini engellemedi. 2015 yılının başlarında PKK'nin parlamentodaki kanadı Halkların Demokratik Partisi (HDP) ve Türk hükümeti bir uzlaşmaya vardıklarını açıkladılar. Büyük ölçüde başarılı geçen ateşkes döneminin ardından, 2015 Türkiye genel seçimleri HDP için büyük bir kazanç (oyların %13'ü, + %7,5), AKP için kayda değer bir düşüş (oyların %41'i, - %9) ve kimsenin mutlak çoğunluğa sahip olmadığı bir parlamento ile sonuçlandı.

Kısa süre sonra Kuzey Kürdistan'da iki polis öldürüldü ve Türk hükümeti PKK'ya karşı şehirlerde polis operasyonları ve kırsalda askeri operasyonlar başlatarak ateşkesi ve barış sürecini sona erdirdi. Operasyonlar önümüzdeki yıllarda da devam edecek ve çok sayıda Kuzey Kürt kasabasının yıkılmasına yol açacaktı. 2015'te iki Türk polisinin öldürülmesiyle ilgili tüm PKK zanlıları, 2018'de Türkiye'deki mahkeme tarafından hiçbir somut delil sunulmadığı gerekçesiyle

beraat ettirildi. Türkiye ile PKK arasındaki barış süreci, kapitalizmde barışın bir sonraki savaşın hazırlıklarının yapıldığı zaman olduğunu bir kez daha gösterdi.

2011 yılında Suriye'de bir iç ayaklanma patlak verdi. Daha önce de yazdığımız gibi, "Suriye'deki Kürt partileri, PYD-PKK hariç, Beşar Esad'a karşı olan Arap nüfusun bir kısmıyla aynı safta yer alan Suriye Kürt Ulusal Konseyi'ni kurdular. Bu arada PYD-PKK militanları Suriye hükümetine karşı yapılan eylemlere katılmamış ve bazı durumlarda eylemleri engellemeye çalışmıştır. Mart 2011'de Beşar Esad, Kürtlerle uzlaşma arayışına girerek 300.000 vatansız Kürde kimlik kartı veren, bazı Kürt siyasi tutukluları serbest bırakan ve sürgünlerin olası geri dönüşünü kabul eden bir kararname yayınladı." (2015) Sonraki aylarda Suriye'deki kriz bir iç savaşa dönüştü. Silahlı muhalifler birçok bölgenin kontrolünü ele geçirirken, güvenlik güçleri de aşırı zorlandı. 2012 yılının ortalarında Suriye, ordusunu Batı Kürdistan'ın büyük bölümünden çekerek iktidarı PYD tarafından oluşturulan milislere bıraktı. PYD'ye bağlı milisler de bu iyiliğin karşılığını enerjilerinin çoğunu Özgür Suriye Ordusu, El Nusra Cephesi ve nihayetinde İslam Devleti gibi örgütlere karşı savaşmaya harcayarak ödedi. Daha önce de yazdığımız gibi: "Temmuz 2012'de Irak Kürdistanı'ndaki Erbil'de KDP'li Mesud Barzani, PYD-PKK de dahil olmak üzere çeşitli Suriyeli Kürt partileri uzlaştırdı ve yeniden bir araya getirdi. PYD-PKK, Suriye'nin Kürt bölgelerindeki şehirlerin ve nüfusun ortak yönetimine katılmayı kabul etti, ancak askeri kanatlarını Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) ile güçlerini birleştirmek isteyen Suriyeli Kürt Peşmergelerle birleştirmeyi reddetti." PYD, 2013 yılına kadar çoğunluğu KDP destekçilerinden oluşan Kürt Ulusal Konseyi ile çalıştı, ancak daha sonra bu ittifaktan vazgeçti. 2015 yılına gelindiğinde PYD, ABD'nin Suriye'deki en yakın müttefikiydi ve ABD'nin etkisiyle Suriye Demokratik Güçleri adı altında bazı Arap ve diğer örgütlerden milislerle silahlı bir cephe örgütü kurdu.

SDG'nin İslam Devleti'ni yenmesinin ardından Türk ordusu Afrin şehrini ve Batı Kürdistan'ın diğer bazı bölgelerini işgal etti. Türk ordusuyla karşı karşıya geldiklerinde İslam Devleti'ne karşı sahip oldukları

Amerikan askeri desteğinden yoksun olan SDG'ye Suriye'deki en büyük hükümet yanlısı milis olan Milli Savunma Güçleri yardım etti. Kayıplar vermesine rağmen, Amerika'nın siyasi desteği sayesinde SDG topraklarının çoğunu korudu. SDG 2018 yılında Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi'ni (KDSÖY) ilan etti. PYD kendisini azınlık haklarını ve halklar arasındaki dostluğu destekliyor gibi göstermesine rağmen milliyetçiliği hiçbir zaman terk etmedi. Misal PYD lideri Salih Müslim, "Suriye hükümetinin politikası birçok Arap'ı Kürt bölgelerine getirdi. Onların yaşadığı tüm köyler artık Kürtlere ait. Bir gün Kürt bölgelerine getirilen bu Araplar sınır dışı edilmek zorunda kalacaktır" dedi. Süryani Hıristiyanlar zorunlu tahliyelerden, Kürtleştirilmiş tarih eğitiminden ve okullarda verilen Apocu telkinlerden şikâyetçi. Eylemciler vuruldu, muhalifler hapse atıldı ve işkence gördü. Kısacası, KDSÖY'de olağandışı hiçbir şey yok. Daha önce de yazdığımız gibi: "Kürt proletaryasının burjuva ve işbirlikçi Kürt hükümetlerinden ve partilerinden, terörden, çalışma koşullarına yönelik saldırılardan ve kullandıkları yöntemlerde genel bir insanlık yoksunluğundan başka bekleyeceği hiçbir şey yoktur" (2005).

Sonuç

Kürtler kapitalizmi geliştirmekte geç kalmış bir ulustur. Kürt milliyetçiliği, zaten emperyalizmin açgözlülüğüne maruz kalan bir bölgede görece geç gelişmiştir ve farklı devletlerin etkisinden kurtulup tek bir burjuva ulus devlet ya da nihayetinde tek bir burjuva ulusal hareket bile oluşturacak güce sahip olamamıştır.

Kürdistan'daki milli devrimci akımlar neredeyse bir asırdır yok olmuştur. Çeşitli emperyalizmler ve onların milli gerici müttefiklerinin ezici etkisi altındaki bir bölgede, yeniden ortaya çıkmaları için hiçbir ihtimal yoktur.

Kürdistan proletaryası, her yerde olduğu gibi, bağımsız bir sınıf olarak örgütlenmeli, bunu kendi ekonomik sınıf örgütleri aracılığıyla ifade etmeli ve çeşitli bağlamlarda ortaya çıkan ilk öncü grupları tek bir küresel yapı olan Enternasyonal Komünist Partisi içinde oluşturmalıdır.

Devrimden sonra Kürdistan'ın büyük bölümünde komünist iktidar, zayıf bir sanayi dokusu ve geri kalmış tarımla nitelendirilebilecek bir ekonomik durumla karşı karşıya kalacaktır. "Devrimci sanayi işçi sınıfının, büyük işletmelerin tarım işçilerini hiçbir kısıtlama olmaksızın kucaklayacağını ve bu şekilde kırsal emekçinin küçük köylü durumuna gerilemesini önleyeceğini akılda tutmak önemlidir. Yarı proleter maraba ve kiracıları müttefik olarak görebilir; onların topraklarını özgürce kullanma isteklerini hoş görebilir ki bu da ancak devrimin başarabileceği bir şeydir. Kapitalizm tarafından henüz yıkıma uğratılmamış ve proleterleştirilmemiş küçük köylü toprak sahiplerinden ancak büyük bir ihtiyatla ve geçici bir önlem olarak olumlu bir destek bekleyebilir." Kürdistan'da özellikle geri kalmış bazı bölgelerde, partinin köylülere kent proletaryasıyla ittifak yapmaya itmek için radikal bir tarım reformu propagandasını kullanması ve devrimden sonra köylülüğe daha iyi yaşam koşulları sağlayacak ve tarımsal kaynakların daha etkin kullanılmasına olanak tanıyacak bu tarım reformunu gerçekleştirmesi gerekecektir.

Kürt mntıkaları hiçbir şekilde kapitalizmi özgürce geliştiren bağımsız bir burjuva ulus-devlet anlamına gelmemektedir. Varlıkları sadece Irak ve Suriye burjuvazileri tarafından hoş görülmede ve sadece daha büyük emperyalist güçler tarafından desteklendikleri ölçüde güvence altında varolabilmektedirler.

Günümüz Kürdistan'ında tüm Kürt milliyetçi oluşumları, şu ya da bu emperyalist gücün desteğine bağımlı ulusal gericilerdir.

Mntıkalar ve çeşitli Kürt milliyetçi partileri arasındaki rekabet, Kürt proletaryasının en mücadeleci kesimlerini bile birbirinden ayırmaktadır. Biliyoruz ki, Kürdistan hangi Kürt milliyetçi gücün egemenliği altında birleşirse, proletarya ancak kendi emperyalist özlemleri ve azınlıklara yönelik baskısıyla yeni bir düşman bulacaktır.

Kürt proletaryasının, Filistinli, Çeçen ve Tuaregler gibi, bir Kürt Devleti'nin kurulmasından bekleyeceği hiçbir şey yoktur. Kürt burjuvazisi şu anda en ufak bir ilerici eylemde bulunmaktan bile acizdir. İktidara geldiğinde,

diğer devletler ya da emperyalist güçler tarafından desteklendiğinde, Kürt, Arap ya da Türkmen olsun, Kürdistan proletaryasını ezecektir; tıpkı Bağdat hükümetinden neredeyse tam bir özerkliğe sahip olan Irak Kürdistan'ında olduğu gibi, öyle ki 1991'de uçuşa yasak bölgenin kurulmasının ardından Saddam rejiminin kontrolünden tamamen çıkmıştır. Irak Kürdistanı'nun otuz yıldır zaten fiili bir devlet oluşturduğu söylenebilir.

Aynı zamanda, Türk, İranlı ve Arap işçi sınıflarının ezici bir çoğunluğu, kendi burjuvazilerinin emperyalist özlemlerini desteklemeye devam etmektedir ki bu da kendi özgürlük mücadelelerinden feragat etmeyi içermektedir. Dolayısıyla, komünist partisi hala dört ülkenin proleterlerini kendi burjuvazilerinin emperyalizmlerinin yenilgiye uğratılması için mücadele etmeye çağırarak zorundadır. Proletaryanın iktidarı ele geçirmesi, zorunlu olarak bölgedeki etnik azınlıklara ve dolayısıyla Kürtlere yönelik tüm ulusal baskıların sona ermesi anlamına gelecektir.

Bununla birlikte, komünist çözüm, yani proleter bir devletler federasyonunun geçici oluşumuyla birlikte komünist bir diktatörlüğün kurulması, yalnızca Kürdistan'ın değil tüm Ortadoğu'nun tüm ulusal kökenlerinden proleterlerin birleşik mücadelesiyle başarılabilir. Daha önce 1953 yılında yazdığımız gibi: "Radikal Marksistler, çok uluslu ülkelerde üniter bir devlet içinde basit dilsel "kültürel" özerklik şeklindeki sosyal-demokrat tezle haklı olarak mücadele etmişler, azınlık milliyetler için tam özerkliği, burjuva bir sonuç olarak ya da burjuvazi tarafından kolaylaştırılmış olarak değil, merkezi devlet iktidarının kendi egemen milliyetinden proleterlerin katılımıyla devrilmesinin bir sonucu olarak desteklemişlerdir".

Sonuç olarak, "Komünizm "tüm ineklerin gri olduğu gece" değildir. Uzun bir süre boyunca, insan türü tarafından paylaşılan bir ya da daha fazla ortak dilin (birleşme eğilimiyle evrimleşecek ve değişecek diller) yanı sıra, tüm farklı halklar kendi dillerini konuşmaya devam edecek ve uluslararası kardeşliğe yönelik bir eğilimle birlikte, kültürlerin, kıyafetlerin ve duyarlılıkların büyük bir çeşitliliği var olmaya devam edecektir" (2015).

Buna göre, Kürt ulusal sorununun çözümünün anahtarı, bugün çıkarları ulusal baskının ortadan kaldırılmasını gerektiren tek sınıf olan devrimci proletaryanın ve onun Enternasyonal Komünist Partisi'nin elindedir.

Ek 1: Komünizm ve Kürtler

Kürt kökenli ilk komünistler, bugün Türkiye sınırları içinde kalan ancak o dönemde Çarlık İmparatorluğu'nun bir parçası olan Kars bölgesinden gelen Bolşeviklerdi ve Kafkasya'nın Kürt nüfusu arasında faaliyet gösteriyorlardı... İlk Kürt Bolşevik olarak bilinen Fêrikê Polatbêkov, Rusya'nın çeşitli bölgelerinde faaliyet göstermiş ve 21 yaşında Sibiry'a'daki Bolşevik hükümetinde yer almıştır. Polatbêkov, 1918 yılında Beyaz karşı devrimciler tarafından öldürüldü. Aslen Karşlı bir çoban olan Erebê Şemo, 1916'da Bolşeviklerle karşılaştığında bir demiryolu işçisiydi, onların savaş karşıtı bildirimlerini yaydı ve devrimci konuşmalar yaptı. Şemo 1918'de partiye resmen katıldı ve Kızıl Muhafız askeri olarak İç Savaş'ta yer aldı. 1924'te Kafkasyalı Kürtler arasında çalışmaya geri döndü.

Şemo, 1930 yılında yazdığı Kürt Çoban adlı otobiyografisinde, Kürt işçi ve köylülerinin Ermenistan'daki Taşnaklara ve onların Kürt feodal müttefiklerine karşı devrimci mücadele hakkındaki düşüncelerini aktarır. "Bizim aşiretler arasında kavga çıkarıp, bizi birbirimize düşüren kimdi? Ne diye kardeş kanı döküyorduk? Bizler de işçiydik, onlar da işçiydi. Beyler karları, Taşnaklar da çıkarları için aramızda kavga çıkarıp bizi birbirimize kırdırdı. Ama bak, şimdi kimseler 'bu Kürt, bu Ermeni, bu Rus ya da Acem' die kimseyi birbirinden ayırmıyor." Şemo'nun kendisi de Kürt proleterlerle yaptığı bir toplantıda şöyle dediğini hatırlıyor: "Sizlerin, işçilerin birbirinizi kırmasının kime faydası var? Neden birbirinizin kökünü kurutmak istersiniz? Esasında lazım olan birbirinizin değil, beylerin, ağaların, zenginlerin, şeyhlerin, hocaların kökünü kurutmaktır. Biz Bolşeviklerin partisi, milleti Türkler, Kürtler, Ermeniler diye ayırmıyor, ayırım gözetmiyor."

Devrimin zaferinden sonra Kafkasya'da biri bizzat Şemo tarafından olmak üzere üç modern Kürt alfabesi

geliştirildi. Temmuz 1923'te Sovyet Azerbaycan'ı içinde, başkenti Laçin olan ve Kızıl Kürdistan olarak bilinen Kürdistan Uezd'i kuruldu. Zamanla Şemo'nun etrafında genç Kürt Bolşeviklerden oluşan bir grup oluşmaya başladı. Kürtler modern bir yazılı edebiyattan yoksun oldukları için, Kürt Bolşevikler onlara edebiyat ve şiir yoluyla ulaşmayı umuyorlardı. Kürt Bolşevik grubu deneyimsizdi ve Agiri isyanının bastırılmasının ardından Kürt sorununa ilgi gösteren ve 30'lu yılların ortalarına kadar Kürtçe gazeteler yayınlayan Stalinizme yenik düştü. Daha sonra parti içinde Kürtlerle ilişki kurmak bile Stalin için kârlı olmaktan çıktı. Şemo 1937'de Sibiry'a'ya sürgüne gönderildi ve Stalin'in ölümüne kadar 20 yıl boyunca orada kaldı, demiryollarını inşa etti. Grubun diğer üyeleri tutuklanıp bir yıl hapis yattıktan sonra Stalinist karşı-devrimci aygıt tarafından daha kullanışlı uşaklar hale getirilerek serbest bırakıldı.

Türkiye Komünist Partisi başından itibaren Kürt sorununa ilgi gösterdi. Türkiye Komünist Partisi'nin ilk kongresinde (Bakü, Eylül 1920) bir konuşmacı şöyle diyordu "Her millet gibi Araplar, Kürtler ve Bulgarlar da ne şekilde yaşayacaklarına kendileri karar verecek ve belirleyeceklerdir. Rusya nasıl federasyonu kabul ediyorsa, biz de kabul etmeliyiz. Sadece biz değil, tüm uluslar bu ilkeyi kabul etmelidir. İnsanlık ancak bu ilke sayesinde geniş bir aile haline gelebilecektir". Bu sözler oybirliğiyle kabul edildi. Kongre raporu şu şekilde sonuçlanacaktı: "Türkiye Komünist Partisi, Türk işçi ve köylülerini İttihatçıların ve hain sosyalistlerin etkisinden kurtarmaya çalışacağı gibi, Rum, Ermeni ve Kürt milletlerinin ezilen sınıflarını da Taşnak ve Bedir Han örgütlerinden ayırarak aynı çıkar ve amaçlar uğruna tek bir sınıf olarak birleştirmek ve onları hem iç asalaklara hem de dış güçlere karşı mücadeleye yöneltmek zorundadır".

Partinin sağ kanadı olan Aydınlık grubunun liderleri bu perspektifi hiçbir zaman savunmadılar ve mümkün olan en kısa sürede resmen terk ettiler. Şefik Hüsnü'nün 1925 Parti Kongresi için kaleme aldığı bir kararda, partinin görevleri arasında Kürtlere ve diğer ulusal azınlıklara Türkiye'den ayrılmak istemenin çılgınlık olduğunu göstermek de vardı. 1925'te Şeyh Said isyanı patlak verdiğinde, Stalinist Komintern'in tam desteğiyle parti liderliği Kürt isyanının Kemalist

hükümet tarafından kanlı bir şekilde bastırılmasını sadakatle destekledi ve bu tutumlarını isyanın inkâr edilemez feodal doğası ve Kemalizm'in sözde ilerici niteliği ile gerekçelendirdi. Şefik Hüsnü bir raporunda "Komünist yayınlar Kürt isyanının acımasızca bastırılmasını vaaz ediyor ve hükümete feodalizmi tasfiye etme çabalarında komünist destek vaat ediyordu" diye yazacaktı. İfade ettiğimiz gibi, Şeyh Said isyanı gerçekten de gericiydi ve gerçek komünistlerin desteğine değmezdi. Fakat Aydınlik'ın ezen ulusun yanında yer alması açık bir şovenizmdi.

Stalinist Komintern ve Aydınlik yandaşları Şeyh Said isyanı ile Agiri Cumhuriyeti arasındaki farklara pek dikkat etmediler. Şefik Hüsnü, isyanın gerçekte Kürtlerin Türk hükümeti tarafından bir kez daha bastırılmasını ve katledilmesini desteklemek için isyana herhangi bir destek bile vermeyen yabancı güçler tarafından organize edildiği yönündeki sahte Kemalist propagandayı tekrarlardı. Şefik Hüsnü ayrıca hükümeti, büyük bir heyecanla birbiri ardına isyanlara katılan yoksul Kürt kitlelerini kaybetmekte olduğu konusunda uyardı. Şefik Hüsnü, Agiri İsyanı'na Şeyh Said İsyanı'ndan daha yumuşak yaklaşmış olsa da, bu daha ziyade Rus devletinin Türk hükümetiyle Komintern'in sözde radikal "Üçüncü Dönemi" ne tekbül eden mevcut ilişkilerinden kaynaklanıyordu. Her halükarda Stalinist Türkiye Komünist Partisi, Agiri isyanına karşı Kemalistleri eleştirel bir şekilde destekleyerek bir kez daha şovenist bir tutum aldı.

Resmi Türkiye Komünist Partisi, Komintern tarafından tasfiye edildiği için 1937'de artık mevcut değildi, ancak bazı Türk Stalinistler hala partide önemli bir rol oynuyordu. İsmail Bilen tarafından Komintern için Dersim isyanı üzerine hazırlanan bir rapor, Türk Stalinistleri arasında Kürtlerin silahlı eylemlerini gerici olarak görme eğiliminin değişmediğini gözler önüne sermekteydi. Bilen, sadece Dersim halkının katledilmesini değil, aynı zamanda halkın zorla tehcir edilmesini ve vilayetin temizlenmesini de desteklediğini ifade etmekteydi. Bütün bunlar Stalinizmin Kürt sorunundaki kararlı şovenizmini gösteriyordu.

Kürdistan'da komünizm trajik bir şekilde kısa kesilmiş bir tarihe sahiptir. Kürdistan kayda değer proleter

mücadeleler tarihi biriktirmiş olsa da, hiçbir zaman uzun süreli bir komünist geleneğe sahip olmamıştır. Bu durum ancak Kürdistan'daki komünistlerin gelecek kuşaklarının ait olacağı Enternasyonal Komünist Partisi'nin güçlendirilmesiyle değişebilir.

Ek 2. Kürt Milli Hareketi (Komintern, 1921)

Kürdistan bir kez daha isyanın pençesinde. Kürtler paşaların ve beylerin boyunduruğundan kurtulmak için ilk kez ayaklanmıyor; Halifelerin tahakkümünden uzun zamandır bıkmış durumdadır.

Bu hareketin kesin çizgiler kazanmasının üzerinden kırk yıl geçti ve 1903'ten beri Kürt halkının kurtuluşu için enerjik bir kampanya yürütmekten vazgeçmeyen Bedir Han Bey tarafından yazılan "Kürdistan" adlı bir yayın organı bile var. Bu "hayalperestlerin" merkezleri Silêmanî, Sakkya ve Senneh idi. Sultanlar Kürtlere karşı savaşmak zorunda kaldılar, ancak giriştikleri tüm seferler boşa çıktı ve yeniçeriler tarafından uygulanan acımasız baskılar çoğu zaman beklenenin tam tersi sonuçlar doğurdu. Kürtlere gerçek değerlerini "biçmeye" çalışan ilk kişi Sultan Abdülhamid oldu. Onları satın almak istedi. Kürtlerin anlık ve ruhani liderleri olan beylere ve şeyhlere toprak dağıttı, onlara ayrıcalıklar, asalet unvanları, itibarlar verdi. Diğerlerinin yanı sıra Hamavand aşireti, Rus-Türk savaşı sırasında Babıâli'ye verdiği hizmetlerden dolayı bir şükran nişanesi olarak geniş otlaklar aldı. Sultan, Türk devletinin güvenliği için her zaman tehlikeli bir unsur olarak gördüğü Ermenilere boyun eğdirmek için Kürtleri kullanmak için özel bir çaba sarf etti; bu amaçla Kürtlere Ermeniler üzerinde tam yetki verdi: istedikleri kadar vergi toplayabilir ve Ermeni köylerini cezasız bir şekilde yağmalayabilirlerdi; bir süre için Türk vahşetinin kör araçları oldular: katliamlardan ve pogromlardan sorumluydular. Sultan böyle bir politikayla Kürtler arasında bölünme tohumları ekmeyi başardı, ancak Kürt aydınları bu zararlı uygulamaların yol açtığı zararın farkındaydı ve Türk makamlarından yayılan yozlaşma akımına karşı sert bir mücadele verdiler. Genç Kürt ajitatörlerin propagandası etkisiz kalmadı: Kürtler paşaların ve beylerin emirlerine boyun eğmeyi giderek daha fazla reddettiler ve son savaş sırasında Türk katliamlarının peşine düştüğü binlerce Ermeni ailenin Kürt köylerinde barınak ve

değerli destek bulduğunu kaydetmek ilginçtir.

Kürt milli hareketi büyük ilgi çekmektedir. Kürtler kısmen yerleşik, kısmen de göçebe bir halktır; bununla birlikte, belirgin bir şekilde yerleşik olma eğiliminde oldukları görülmektedir; esas olarak hayvancılıkla uğraşmaktadırlar. Aşiretler hala çok canlıdır ve bizim anladığımız anlamda Kürt ulusu henüz yeni yeni şekillenmeye başlamıştır, ancak bu durum milli duyguların çok canlı olmasını ve bu topraklarda ortaya çıkan ayaklanmaların son derece şiddetli bir karakter taşımasını engellemez. İlk bakışta paradoksal gibi görünen bu durum, bölgede uzun süre hüküm süren kanlı terör rejimi düşünüldüğünde kolayca açıklanabilir. Ancak Kürt milli devrimci hareketinin temel nedeni henüz bu değil. Asıl neden ülkenin ekonomik rejiminde yatmaktadır. Geniş otlakları ve çok sayıda hayvanı olan, zor ulaşılan dağlık bir ülke görünümündedir; neredeyse kendi kendine yetebilir ve ithal ettiği nadir ürünleri İran, Ermenistan ve Mezopotamya'dan alır; metropole gelince, ona sadece idari ve siyasi ilişkilerle bağlıdır, daha fazlası yoktur. Entelektüel kültür söz konusu olduğunda, Kürtler her şeyi, etkileri belirleyici olan Mezopotamya Araplarına borçludur.

Savaş sırasında bu etki, Arapların başını çektiği bir propaganda aracılığıyla Kürtleri Türklere karşı ayaklandırmaya çalışan İngilizler tarafından başarılı bir şekilde kullanıldı. Amaca ulaşılmasa da, belli sayıda Kürt aşiretinin tarafsızlığı güvence altına alınmış oldu.

Savaşın sonra İngilizler, Kürt milli hareketini emperyalist çıkarları için kullanma umudundan vazgeçtiler. Bununla birlikte, İngilizlerin Kürt milliyetçilerini bugüne kadar desteklemeye devam ettiğine inanmak için her türlü neden vardır.

Üstelik bu, Kürt milli hareketinin yapaylıktan başka bir şey olmadığı ve yalnızca emperyalistlerin çıkarıcı manevraları tarafından uyandırıldığı anlamına gelmiyor. Aksine, belirgin bir kendiliğindenlik karakterine sahiptir. Bu hareket, merkezi İstanbul'da bulunan ve Doğu Anadolu ve Mezopotamya'nın tüm şehirlerinde şubeleri olan bir Yardımlaşma Cemiyeti'nde örgütlenmiş Kürt gençleri tarafından yönetilmektedir. Milliyetçilerin yayın organı

İstanbul'da yayınlanan "Cin"dir. Bu cemiyetin Kürdistan'ın tüm şehirlerine yayılmış çok sayıda propagandacı, Kürdistan'ın özerkliği için yorulmak bilmez bir ajitasyon yürütmektedir. Bu propagandanın Kürt kitleleri üzerindeki muazzam etkisi o kadar büyüktür ki, Babıali Nazırı Ferid Paşa'nın kendisi bile bunu fark edememiştir. İktidara gelen Kemal Paşa, onlara özerklik vaat etmekte acele etmiştir, ancak Ermenistan'ın aynı Kemal tarafından kandırıldığını gördükleri için bu tür vaatlerin gerçek değerini takdir eden Kürtler silah bırakmamışlardır.

Kemal 1919'da Kürt isyancıları acımasızca bastırmayı başarmıştı, ancak şu anda böyle bir baskının gerçekleştirilmesi çok daha zor olacaktır, çünkü Kemalistlerin hayalini kurduğu "Büyük Türkiye"nin gerçekleştirilmesi, Küçük Asya'da yaşayan çeşitli milliyetler kadar kırsal kesimde yaşayanlar arasında da çok sayıda düşmanlıkla karşı karşıya kalacaktır.

V. Surto (Moskova, Komünist Enternasyonal 3. Kongre Organı, No: 7, 1 Haziran 1921)

149. Uluslararası Parti Toplantısı

Farklı ülkelerden yoldaşlar olarak, çalışmalarımızın büyük komünizm davasına katkısını sunmak üzere bir araya geldik.

Zaman olarak bize yakın olmayan, ancak tarihin akışında kesinlikle yazılı olan bu hedef için, hem Marksist doktrini iyi uygulayan ve hem işçi sınıfına liderlik edebilen bir dünya komünist partisine ihtiyaç duyulacağını biliyoruz. Komünist Partisi'nin önderliği olmadan devrim mümkün değildir.

Kişisel ya da grup görüşlerimizi karşılaştırmak için toplanmıyoruz. Orijinal teoriler icat etmek için de değil. Tarihin gidişatına ilişkin parlak yeni keşifleri dinlemek için bile değil. Bizler Komünist Partisi'nin programında ve bugün yaşayan küçük örgütünde sürekliliğini savunmak için bir araya geliyoruz.

Bu her şeyden önce bir doktrin sürekliliğidir. On dokuzuncu yüzyılın ortalarında doğmuş ve daha sonra sadece güçlendirilmiş ve doğrulanmış, kişisellikten azade bir teorimiz var. Bu teori, bugün ve yarınla ilgili

tüm sorularımızın yanıtını içermektedir.

Her cevap zaten yazılıdır. Ve sadece birkaç istisnai rahibin ya da adamın değil, son yoldaşın da ulaşabileceği bir yeredir: sadece gidin ve okuyun, sadece çalışın.

Devrimci bilimimizin ve devrimin genel koruyucusu yalnızca kolektif parti organı olabilir. Komünist Partisi bireylerin toplamı değildir, bireylerden önce gelen ve onları aşan üniter bir organdır.

Dışarıda, toplumsal savaşın sertliği içinde, işçi sınıfı ile "temas halinde" ve yarın işçi sınıfının başında yaşar.

İçsel olarak kendisini komünist toplumun bir öngörüsü olarak sunar. Aralarında en ölümcül olanları bireycilik, kıskançlık, rekabet ve sürekli türler arası mücadele olan küçük burjuvazinin tüm sefaletlerinin kesin bir şekilde olumsuzlanması ve üstesinden gelinmesidir.

Komünizm zaten Komünist Partisi'nde yaşıyor. Aşağılık burjuvalara, bir insan grubunun disiplinli ve verimli bir şekilde, bir zorlama aygıtı olmaksızın, kendiliğinden emir alarak, çünkü zaten tüm emirleri bilerek çalışmasının mümkün olduğunu kanıtıyoruz.

Komünist Partisi, Komünistler Birliği'ndeki artık uzak kökenlerinden ve daha da eski cömert bilim öncesi ütopiyalarından beri böyle olmak istemiştir.

Bu toplantılarımız komünizmin mümkün olduğunun bir başka kanıtıdır.

Her zamanki gibi, şubelerimizin tamamının katıldığı ve her zamanki gibi azami düzende yapılan toplantı, tüm şubelerden ilerlemeleri ve diğer yoldaşlardan yardım isteyebilecekleri zorluklar hakkında rapor vermelerinin istendiği bir hazırlık oturumu ve raporların sunulduğu bir oturum olarak ikiye ayrıldı.

Sunulan her şey programımızla tutarlı olduğunu ve partinin taktiksel yöneliminin uygunluğunu teyit ederek hazır bulunanların tümünün onayını aldı.

Sunulan raporlar şunlardı:

- Kapitalizmin Seyri
- Dünya Çelik Üretimindeki Eşitsizlikler
- Çin Komünist Partisi'nin Kökenleri
- Türkiye Komünist Partisi'nin Kuruluşu
- Kadın Sorununa İlişkin Çalışma Raporu
- Tarım Sorunu
- Burjuvazinin İdeolojisi
- Donbass'ta İç Savaş
- Orta Doğu'da Ulusal Sorun
- İtalya'daki Sendikal Faaliyetler Hakkında Rapor
- Kuzey Amerika'daki Sendikal Faaliyetler Hakkında Rapor

Solun Arşivlerinden

Faşizme Karşı Tek Gerçek Mücadele Proleter Devrim Mücadelesidir

Internationale Revolution S. .3, Aralık 1969

Faşist ejderhaya karşı savaşa giren demokratik Aziz George'un savaş çılgılığı bugün Almanya'da yeniden yankılanıyor. Tüm "gerçek demokratlar" - ve kim değil ki? - Barış yanlıları ve Maoistler, SDS (1) ve yeni doğan DKP, hepsi yeniden dirilen "Nazi"ye karşı kutsal bir mücadele çağrısında bulunuyor. Demokrasinin faşizme karşı nihai zaferi olduğu iddia edilen İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden neredeyse 25 yıl sonra, "hiçbir şeyden haberimiz yok"!

Olayları sadece yüzeysel olarak gözlemleyen herkes zavallı Aziz George'a acıma eğiliminde olacaktır: istediği kadar ejderhanın kafasını kessin, yenileri çıkmaya devam ediyor; bunun arkasında şeytan olmalı! Ve gerçekten de faşizmi açıklamaya yönelik tüm demokratik girişimler büyüdü sözlerle sınırlıdır: Defol Şeytan! Bırakalım şeytanın cisimleşmiş kötülük olduğuna inananlar bu tür açıklamalarla yetinsin ve kalemlerini ona doğru sallasınlar. Buna karşılık, Marksizmin aşağıdaki temel ilkelerini kısaca ortaya koyalım:

1) Faşizm ne demokrasi öncesi biçimlere bir "nüksetme" ne de bir "delilik" değil, kapitalist toplumun zorunlu bir eğilimidir.

2) Dolayısıyla, proleter devrim ve diktatörlük

yoluyla kapitalizmin yok edilmesi için mücadele edilmedikçe faşizme karşı mücadele edilemez.

3) Demokrasiyi savunmaya yönelik her çağrı, demokrasi temelinde faşizmle mücadele etmeye yönelik her girişim, proletaryanın "demokratik" parti ve sınıflarla her ittifakı proleter hareketin yıkımına yol açar ve faşizmin önünü açar.

Bu ilkeleri biz şimdi icat etmedik. Yirmili yılların başında İtalya Komünist Partisi'ne önderlik eden ve daha sonra Üçüncü Enternasyonal'in yozlaşmasına karşı mücadele eden Marksist sol, faşizm ilk ortaya çıktığında bunları ortaya koydu ve yarım yüzyıllık deneyim bunları sadece doğruladı.

Demokratlar için faşizmin özü, açıkça "yasadışı" şiddet kullanması ve demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmasıdır. Ve tam da buna karşı bu kadar acınası bir şekilde sızlanıyorlar. Bizim için ne sızlanmak ne de böyle bir nitelemeden tatmin olmak için bir neden var. Sınıf mücadelesinin bir futbol maçı gibi sözde üstün bir otorite tarafından yönetilebileceğini her zaman reddettik; işçi sınıfının siyasi iktidarı demokratik yollarla ele geçiremeyeceğini, en demokratik anayasanın bile kapitalist üretim biçimini korumaya hizmet ettiğini, demokrasinin- çok sık yaptığı gibi - işçi hareketini kana bulamadığı zamanlarda bile burjuvazinin diktatörlüğünü maskeleydiğini her zaman savunduk. Şiddeti reddetmek, demokrasinin yasallığına başvurmak, devrimi baştan reddetmek anlamına gelir! Buna karşılık, burjuvazi demokrasinin kadife eldivenini çıkarıp attığında, işçilere demir yumruğunu açıkça gösterdiğinde ve böylece onlara sınıfların üzerinde duran bir "adalet" olmadığını; hukukun sınıfların güç dengesinden başka bir şeyi ifade etmediğini kanıtladığında seviniyoruz.

Öte yandan, faşizmde oldukça farklı bir durum fark ettik: birincisi, burjuvazinin kendi içindeki farklılıkların üstesinden gelme ve ikincisi, işçi hareketini her türlü bağımsızlıktan yoksun bırakma girişimi.

Demokrasi, burjuvazinin çeşitli kesitsel çıkarlarının kendilerini ifade edebilecekleri uygun siyasi biçim haline geldi. Kapitalizmin dünya çapında sözde "barışçıl" yayılma döneminde (1870-1910 arası), bu

biçim en güçlü burjuva devletlerde hüküm sürebildi; tıpkı burjuvazinin o dönemde işçilerin bazı acil taleplerini karşılayabildiği için bağımsız bir işçi hareketine izin verebilmesi gibi. Hatta burjuvazi, işçilere ekonomik durumlarında iyileştirmeler yaparak rüşvet verme, onları devrimci mücadeleden uzaklaştırma ve örgütlerini reformizme dönüştürme fırsatına da sahipti.

Emperyalizm çağında bu giderek zorlaştı. Emperyalizm yalnızca sermayenin yoğunlaşması değil, aynı zamanda kapitalist toplumdaki tüm çelişkilerin yoğunlaşması anlamına gelir. Burjuvazi bu çelişkilerin üstesinden gelmeye çalışmalıdır. Bu, "özel kapitalistin", bireysel girişimin, şu ya da bu tabakanın çıkarlarının, ulusal sermayenin (ve bazen dünya sermayesinin) genel çıkarları doğrultusunda susturulması gerektiği anlamına gelir. Bu genel çıkarın temsilcisi ve yöneticisi olarak devlet giderek daha merkezi hale gelir ve yasama bile çeşitli kapitalist grupların parlamento sözcülerinin özgür tartışmasına bırakılmaz; bunun yerine, neredeyse doğrudan sermayeyi bütünüyle "yönetmeyi" kontrol altına almak zorunda kalan büyük işletmelerin temsilcilerinin eline geçer.

Aynı zamanda, burjuvazi herhangi bir bağımsız işçi hareketine tahammül edemez. Bu hiçbir şekilde hiçbir işçi örgütüne tahammül etmediği anlamına gelmez (örneğin kapitalizmin ilk yükselişi sırasında olduğu gibi), ancak bu örgütleri herhangi bir siyasi sınıf karakterinden yoksun bırakmaya ve onları korporatist sendikalar olarak devlet yönetimine entegre etmeye çalışır.

Kısacası, burjuvazi sınıflar arasındaki siyasi mücadeleyi engellemeye, toplumu tek bir birim olarak örgütlemeye ve görünüşte "ortak çıkar" doğrultusunda "yönetmeye" çalışır. Elbette bu girişim başarısızlığa mahkumdur; daha doğrusu ancak kısa bir süre için başarılı olabilir. Çünkü sadece "mekanik" kriterlere göre ilerleyen (ya da öyle görünen!) kapitalist ekonominin yasalarının sınır tanımadan işlemesi, kapitalizmin çelişkilerini daha da büyük ölçekte yeniden üretir ve kaçınılmaz olarak toplumda yeni krizlere yol açar. Faşizmin en başından beri milliyetçi ve savaşçı görünmesinin nedeni de budur: burjuvazi krizleri yalnızca savaş yoluyla çözebilir, o zaman bile yalnızca anlık olarak.

Kapitalizmin bu zorunlu ve genel eğiliminin doğrusal ve tekdüze bir şekilde gelişmediği, tezahürünün ve hızının her bir özgül durum tarafından belirlendiği artık açıktır. Birinci emperyalist savaştan sonra bu durum kendini ilk olarak en zayıf kapitalist ülkelerde gösterdi: İtalya ve ardından Almanya. Burjuvazinin sosyal demokrasinin yardımıyla ilk devrimci saldırıyı püskürtmeyi başardığı doğrudur; ancak bir yandan proletarya hala bir tehdit oluştururken, diğer yandan bu burjuvaziler savaş sonrası ekonomilerini ayakta tutmakta en büyük zorlukları yaşadılar. Hem proletaryaya karşı hem de kapitalist ekonominin örgütlenmesi için tüm burjuva sınıflarının birleşmesi ihtiyacı ilk olarak bu ülkelerde kendini gösterdi. En zayıflarından biri olan İtalyan burjuvazisi diğerlerine yol gösterdi. Burada da Almanya'da olduğundan çok daha fazla, faşizmin şiddeti belirginleşti. Çünkü proleter hareket hala güçlüydü ve ancak zorla yok edilebilirdi, oysa 1933'te Almanya'da çoktan içi boşalmış ve çürümüşü.

Komünist Enternasyonal'in faşizmi "gerici" olarak tanımlaması büyük bir hataydı. Elbette gericiydi, ama sadece proleter devrimle ilişkili olarak: burjuva karşı devriminin ve aynı zamanda burjuva ilerlemesinin en belirgin biçimiydi. Bu, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra çok açık hale geldi: "demokratik" devletler "faşist" olanları yendi, ancak faşizm demokrasiyi yendi ve tüm ülkeler, bazıları hızla, bazıları yavaş yavaş daha "faşist" hale geldi. Biz bunu öngörmüştük ve bu faşistleşmenin "barışçıl" doğası dikkatimizi dağıtmayacaktır. 1922-24'te İtalyan işçilerinin gücü sokak çatışmalarında (bazen İtalyan donanmasının da katılımıyla) kırılmak zorunda kaldı; 1933'ten sonra Almanya'da işçileri bastırmak için sadece polis terörü ve toplama kampları gerekti; ancak 1936'dan sonra Komünist Enternasyonal o kadar çürümüşü ki Fransa'daki "Komünist" partisi işçileri gönüllü olarak "anavatanın" ulusal çıkarlarına boyun eğdirdi ve onları Union Sacrée'ye (Kutsal Birliğe) hazırladı; İngiltere ve Amerika'da buna bile gerek kalmadı. Bu Goethe'nin Erlkönig'inin tam tersiydi: eğer siz istekliyseniz, şiddete ihtiyacım yok.2

Katıksız şiddetin derecesi yalnızca işçilerin direncine bağlıdır; biz daha çok faşistleşmenin içeriğiyle ilgileniyoruz ve bu savaştan bu yana neredeyse evrensel olarak ortaya çıkmıştır: sermayenin ve aynı

zamanda siyasi iktidarın giderek yoğunlaşması ve işçilerin "halkla", ulusal birlikle bütünleşmesi. Sendikaların gelişiminin (örneğin Fransa'da) onları giderek daha fazla Mussolini'nin sendikalarına benzetmesi karakteristiktir. Kapitalist üretim sistemini ilk ve son kez verili olarak kabul eden sendikalar, fabrikanın ve anavatanın çıkarlarını savunurlar ve en iyi ihtimalle sadece bu fabrikada ve ulusal üretimde "ortaklar" olarak kendi sanayi sektörlerinin kurumsal çıkarlarını savunurlar.

Ancak sermaye tarafından giderek daha fazla ezilenler sadece proleterler değildir; orta sınıf da büyük işletmelerin totalitarizminden muzdariptir. Dünya Savaşı'ndan hemen sonraki dönemde, genel yeniden yapılanma tüm ürünlerin satılını artırdığı için bu baskı hala zayıftı. Ancak dünya pazarının ilk doygunluk belirtileriyle, genel krizin habercileriyle birlikte, uluslararası rekabet keskinleşir ve her ulus üretimini "rasyonelleştirmeye", daha düşük maliyetle üretmeye zorlanır; bu sadece işçilerin değil, küçük burjuvaların ve küçük ve orta ölçekli işletmelerin de zararına olur. Fransa bu açıdan özellikle karakteristiktir: "tefeciliğe" dayalı eski kapitalizm biçimi kendini "modernleştirmeye" ve diğer şeylerin yanı sıra son on yılda 800.000 kişiyi tarımdan çıkarmaya zorlandı; aynı şekilde perakende ticarete karşı büyük bir saldırı sürüyor (esnafın protestolarına ve gösterilerine tanık olun!) (3) ve devlet Fransız üretiminin rekabet gücünü artırmak için işletmelerin yoğunlaşmasını açıkça teşvik ediyor. Elbette bu, küçük burjuvazinin direnişi olmadan yapılamaz; bu direniş, hiçbir proleter saldırı kapitalizmin temellerini tehdit etmediği için daha da büyüktür. Hedeflerine ancak kısmen ulaşmış olan Gaullizmin tarihi, keskin bir sınıf mücadelesinin yokluğunda burjuvazi için birlik kurmanın ne kadar zor olduğunu göstermektedir.

Almanya'da, herhangi bir işçi hareketinin yok edilmesinden sonra, savaştaki yenilgi ve yıkım burjuvazinin bu birliği "barışçıl" ve "demokratik" bir şekilde kazanmasına izin verdi: tüm sınıflar Alman kapitalizminin yeniden inşasının ihtiyaçlarına boyun eğdi. Ancak kapitalist mucizeler uzun sürmez. Amerikan sermayesiyle şişirilmiş, dünyanın dört bir yanından çektiği işçilerin barışçıl sömürüsüyle semirmiş Alman kapitalizmi (Lenin'in 1916 gibi erken

bir tarihte kapitalist yoğunlaşmanın bir modeli olarak gösterdiği), uluslararası rekabet bu sınırları daralttıkça, kendi sınırları içinde boğulacak kadar şişmiştir. (Rusya'nın 1968 yazında Çekoslovakya'yı işgal etmesinin nedenlerinden biri de tam olarak Alman sermayesinin bu avlanma alanına girmesini engelleme ihtiyacıydı). Böylece, elbette, kapitalist genişleme kapitalist krize yol açar, bu da toplumsal barışa (4) ve dünya barışına son verir. Sınıflar yeniden kargaşa içinde ve uluslar birbirleriyle çekişmeye başlıyor: "Barışçıl" faşizm, "demokratik mucize" başarısız oldu ve onun meşru çocuğu olan vahşi ve kavgacı faşizm yüzünü göstermeye başladı bile. Örneğin NPD, hem Alman sermayesinin nesnel yayılmacı gücünün bir ifadesi hem de yaklaşan krizin ve toplumsal çatışmaların üstesinden gelme girişimidir.

Yukarıda anlatılanlardan da anlaşılacağı üzere, bu gelişmeye ağlamanın bir anlamı yoktur. Aşağıdaki gibi ifadeler: "NPD'nin liderlik üyelerinin ve sözcülerinin davranışları ve sözleri... bu partide militarist, Nasyonal Sosyalist ve başka türlü demokratik olmayan bir zihniyetin [!!!] yaşadığını göstermiştir" (DGB 7. Federal Kongresi) (5)

Ve şu gibi iddialar: "1918 ve 1945 felaketlerine yol açan gelişmeler Almanya'da önlenmelidir" (Baden-Württemberg DGB Bölge Başkanı) ... gibi iddialar o gün olduğu gibi bugün de etkisizdir. Bunların tek gerçek sonucu, insanların demokrasi ile faşizm, barışçıl sömürü ile vahşi sömürü, barış ile savaş arasında özgürce "seçim" yapabilecekleri yanılmasıdır sürdürmektir. Tüm bu ifadelerin ardında, DFU [Alman Barış Birliği] tarafından safça şu şekilde formüle edilen küçük burjuvanın sefil eski rüyası yatmaktadır: "Barışçıl ve demokratik bir Almanya'da tüm yurttaşlar barışçıl emeğimizin meyvelerinden memnun ve rahat bir şekilde yaşayabilir", sınıfların ve devletlerin barış içinde bir arada yaşaması hayali, çelişkisiz kapitalizm hayali!

Ancak bu sadece çocukça bir hayal değildir. Bu ideoloji, sert gerçekliğin gözlerini açmakla tehdit ettiği, sınıf konumlarını bir kez daha açık ve somut hale getirdiği proletaryaya daha da aceleyle ve ivedilikle verilen bir afyondur. Demokrasi ile faşizm arasında (yani sermayenin gizli ya da açık diktatörlüğü arasında) ya

da savaş ile barış arasında bir "seçim" yoktur.

Kapitalizm var olduğu sürece, manyakça üretim ve yıkım döngüleriyle, işçilerin terini ve kanını sırayla içerek yoluna devam edecektir. İnsanlığın önündeki gerçek alternatif Sermaye Diktatörlüğü ya da Proletarya Diktatörlüğüdür. Sadece komünist devrim, burjuva devletinin yok edilmesi ve proletarya diktatörlüğünün kurulması sermayenin boyunduruğunu kırabilir, onun tüm ekonomik yasalarını paramparça edebilir ve insanlığı "tarih öncesi" acılarından kurtarabilir.

Ne kendimizi ne de işçileri kandırıyoruz: komünist devrimin yarın sabah gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. İşçiler bunu yapacak fiziksel güçten yoksun oldukları için değil! Ama bu devrim ancak işçilerin sınıf bilinçlerini ve sınıf örgütlülüklerini yeniden kazanmalarıyla mümkün olabilir. Bunlar karşı devrimde yok edildi, hem de silah ve copla değil, demokratik ideolojiyle. Açıkça böyle görünen düşmanla savaşmak, sınıf karşıtlıklarının açık bilincini "halkın birliği" içinde eriten kurnaz demokattan daha kolaydır; bir yandan büyük şirketlere karşı proletaryanın desteğini isteyen ama aynı zamanda "başka alternatif olmadığı" için faşizme dönüşmeden önce tüm proleter sınıf siyasetinin altını oymaya çalışan liberal küçük burjuva olarak görünür. Komünist Enternasyonel'in yanlış taktiklerinin sonucu bizim pozisyonumuzu doğrulamıştır: bu tür "kardeşler" en tehlikeli olanlardır.

Faşizme karşı gerçek mücadele demokrasiye karşı mücadeledir, proleter sınıf hareketinin sınıf programı ve sınıf örgütü komünist partisi ile yeniden kurulması için mücadeledir. Birçokları için bu çok uzun sürer: "Faşizm geliyor, hemen şimdi iyi niyetli herkesi onunla mücadele etmek için birleştirelim" diyorlar. Ancak gerçekte bu tür insanlar kapitalizmin savunucularından başka bir şey değildir.

Komünist pozisyonların inatla savunulması; bu pozisyonların sabırla işçi sınıfına yeniden kazandırılması; ücretler üzerindeki münferit mücadelelerin proletaryanın nihai tarihsel hedefiyle her gün ilişkilendirilmesi; demokratik ve pasifist ideolojiye karşı mücadele; bunlar proletaryanın yeniden

uyanışının temel koşullarıdır.

Ne kadar uzun sürerse sürsün, bu tek yoldur ve dolayısıyla en kısa yoldur. Bugün artık "demokrasi için" bir mücadele söz konusu değildir. Böyle bir mücadele, toplumun kapitalizm öncesi biçimlerini ve örgütlenmelerini demokrasi yoluyla parçalamak söz konusu olduğunda hala anlamlıydı. Ancak bugün mesele kapitalizmi parçalamaktır: bunu yalnızca proletarya diktatörlüğü yapabilir!

1 Sozialistischer Deutscher Studentenbund, 1946-70, solcu bir öğrenci federasyonu.

2 Alman dilinin en ünlü şiiirlerinden birine bir gönderme. Orijinal dize "Und bist du nicht willig, so brauch' ich Gewalt" - "Ve eğer isteksizsen, o zaman güç kullanacağım" olarak çevrilmiştir.

3 1950'ler ve 1960'larda Poujadism, ekonomik ve sosyal değişimle karşı karşıya kalan esnaf ve diğer küçük işletme sahiplerinin ekonomik çıkarlarını ve şikayetlerini dile getirmiştir.

4 Burada kullanılan Almanca kelime, Burgfrieden (kelime anlamıyla "kale barışı"), özellikle I. Dünya Savaşı sırasında Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) ile hükümet arasındaki sosyal barışa atıfta bulunmaktadır.

5 Deutscher Gewerkschaftsbund, ana sendika konfederasyonu.

"Devrimci ve militan bir komünist yoldaş, bu kan dondurucu toplumun kendisine yazdığı kaderi kalbinden ve aklından çıkarmayı, unutmayı başarmış; kendisini binlerce yıla rağmen vahşi hayvanlarla koşuşturan kabile insanı ile sosyal insanın şen uyumunda kardeşliği bulmuş geleceğin komünitesinin ferdini birbirine bağlayan çizgide görüp var eden kişidir."

- Genel Durum Tarihsel Olarak Elverişsizken Partinin Organik Faaliyetleri Üzerine Düşünceler, 1965

Parti Yayınları

The International Communist Party

El Partido Comunista Internacional

Il Partito Comunista Internazionale

Communism

Comunismo

icpublishers.com

İletişim: icparty@interncommparty.org

Türkçe Sitemizde

Parti Solunun Manifestosu-Programı

Devrimci Komünizm İlkelerini Savunmak İçin İşçi Sendikası İçinde Mücadele

Tarih Karşıtı İrlanda Milliyetçiliği

İ. K. P. Solu Tarafından Sunulan Eylem Programı

Marksist Öğretide Teori ve Eylem

Faşizm Hakkında Rapor